NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6

Vieta trims

LinguAula

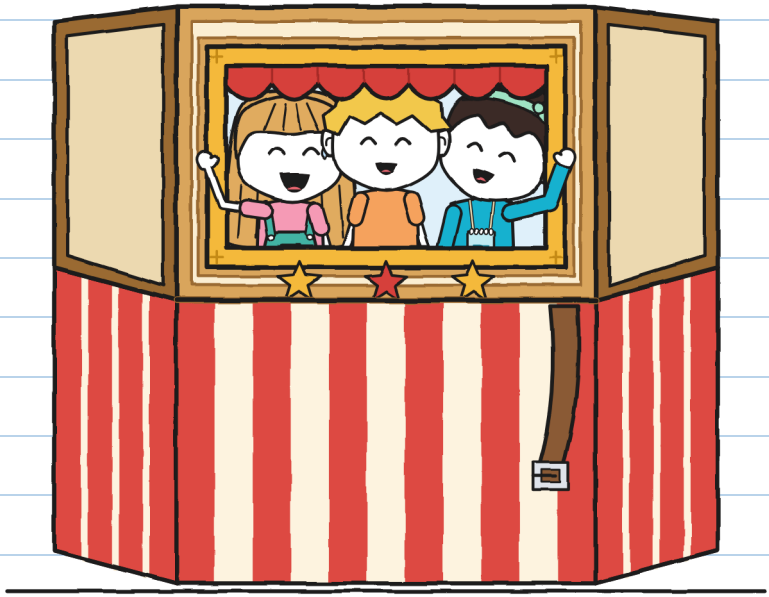

(Gunio sąsiuvinis)

DYDIS M
Vidutinis lygis · 9+

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 6

Vieta trims

Tekstas ir iliustracijos: LinguAula

DYDIS M · Vidutinis lygis · 9+

Lietuviškas leidimas: LinguAula

Pirmasis leidimas: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Galima laisvai kopijuoti – klasei ir namams.

Šeštoji serijos knyga. Ankstesnės: „Šis siuntinys kandžiojasi“, „Neatidaryti prieš griaustinį“, „Grąžinkite siuntėjui, prašom“, „Ne čia, Trupinuke!“ ir „Tortas dviem“.

LinguAula

Skyrių užduotys: linguaula.com

Šitas nešamas trise. Aš jau išsirinkau rankeną. –J.

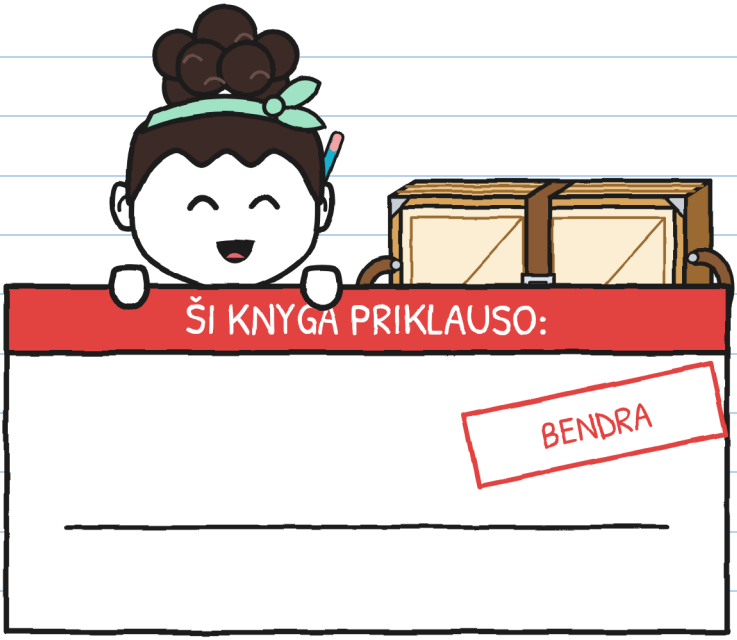

Bendra. Telpame. –J.

Jei jį rasi, grąžink sulankstytą.

TIK PASAKOJE

Šis antspaudas žymi tai, kas nutinka tik pasakoje. Tikrų drakonų nėra. Siuntiniai neparskrenda atgal. Tikram pergabenimui žiūrėk 76 puslapį. –J.

KAS YRA KAS

Gunis. Matuoja centimetrais. Šią savaitę skaičiuoja ir dar kai ką kita.

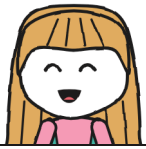

Julita. Žino kelią. Paaiškinti jį – jau kitas reikalas.

Noa. Julitos draugė iš seniau. Matuoja žingsniais: jie visada su ja.

Irena. Veda teatro dirbtuvę. Nesako, kur eiti: sako „stok“.

Tonis. Iš ŽAIBO ir iš parduotuvės. Matuoja laiką ir nekomentuoja. Beveik.

Mara. Paskolina siuntinį. Dėžės neišleidžia iš rankų.

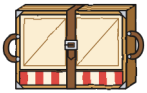

Nr. 6. Teatras, kuris telpa dėžėje. Jei niekas nelaiko dirželio, atsidaro, kur nori.

R. Siuntėjas. Šį kartą paliko eilutę inventoriuje.

PRISTATYMŲ SĄSIUVINIS 6
Gunio

BENDRA.

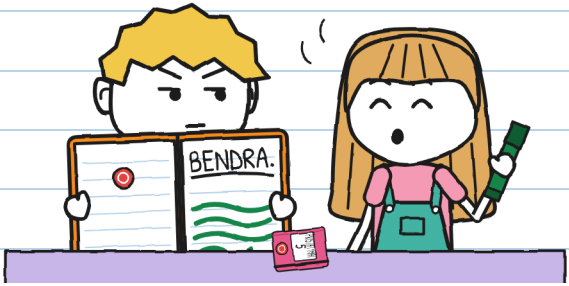

Penktas sąsiuvinis baigėsi dviem rodyklėmis laikrodžio ciferblate. Šis – oranžinis, kaip mandarinas. Jis taip pat turi parduotuvės antspaudą.

Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji neišbuvo laisva nė minutės.

Aš pirmą puslapį padariau bendrą savo raštu. –J.

SKYRIUS 1

Kodėl reikia trijų?

Pirmadienį, po pamokų, Julita laukė manęs prie prekystalio, rankoje laikydama voką. Jis nebuvo nei žalias, nei mėlynas. Buvo turkio spalvos ir užklijuotas.

— Atnešė paštininkas. Parašyta: „Parduotuvei Neįmanomi pristatymai“. Jau kurį laiką jo neatplėšiu.
— Kiek laiko?
— Dvidešimt aštuonias minutes, — pasakė Tonis iš savo dėžės, žiūrėdamas į laikrodį. — Rajono rekordas.

Jis nebuvo mano. Vokai, kurie ne mano, sveria tris kartus daugiau. –J.

Mara jį atplėšė nagu.

Aš Irena, bendruomenės centro teatro dirbtuvės vadovė.
Atnaujindama inventorių radau eilutę:
„Sulankstomas teatrėlis: dar negautas“.
Ar jis pas jus?
Šeštadienį, 31-ąją, – rajono žaidynės.
Jei teatrėlis į mūsų kiemą atkeliaus sulankstytas,
trijų žmonių komandos atneštas, aš ten pat jį pasirašysiu.
Noos komandoje yra vieta trims, o kol kas yra tik ji.

Julita: tai aš! Dabar užsiimu teatru.
Atsivesk ką nors, kas išmano siuntinius. –Noa

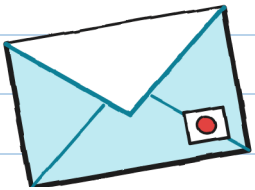

„Ką nors, kas išmano siuntinius.“ Tai buvau aš. Žodis „siuntiniai“ man patiko. Žodis „ką nors“ – mažiau.

Penktą valandą atėjo Irena ir Noa. Irena nešėsi aplanką, liemenę su daugybe kišenių, o ant kaklo kabojo švilpukas. Noa ant virvelės nešėsi užrašų knygelę, o už ausies buvo užsikišusi turkio spalvos pieštuką.

Julita ir Noa apsikabino taip ilgai, kad spėjau išmatuoti: vienuolika sekundžių. Aš stovėjau nuošalyje, su sąsiuviniu. Sąsiuvinis ir tam tinka: kad kažkas būtų rankose.

— Čia Gunis, — pasakė Julita. — Jis išmano siuntinius.
— Sveikas, Guni, išmanantis siuntinius, — pasakė Noa.
Ir užrašė mano vardą savo knygelėje.

Mara užlipo ant mėlynos taburetės ir nukėlė nuo savo lentynos Nr. 6. Dėžė – tokia pati kaip visos.

Nr. 6

KIEMO DIRBTUVĖ

ĮĖJIMAS PER DVEJAS DURIS

PRISTATYTI SULANKSTYTĄ

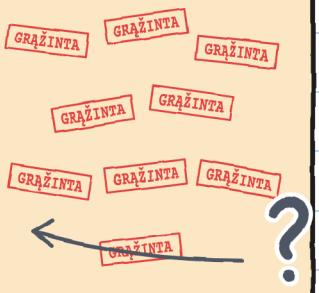

SIUNTĖJAS: R.

– Devyni antspaudai, – pasakė Julita.
– „Dvejos durys“, – perskaitė Noa. – Kokios dvejos durys?

Irena nežinojo. Mara taip pat. Aš tai užsirašiau su klaustuku.

— Nešiau jį devynis kartus, — pasakė Mara. — Pirmadieniais duris man atidarydavo siuvimo būrelis. Trečiadieniais – choras. Penktadieniais – šachmatininkai. „Dirbtuvė? Čia ne.“ Niekas nepasirašė už dirbtuvę.

— Teatras repetuoja kieme, — pasakė Irena. — O kieme nėra skambučio.

Irena atvertė aplanką ir parodė Marai lapą su centro antspaudu.

— Dabar dirbtuvė įrašyta žurnale: „Teatro dirbtuvė. Atsakinga: Irena“. Už dirbtuvę dabar yra kam pasirašyti.

– Kai jau yra kam pasirašyti, kodėl Mara jo nenuneša dėžėje, kaip Elijos stovą? – paklausė Julita.
– Dėžėje nešiau jį devynis kartus, – pasakė Mara. – Dabar sąlygas diktuoja tas, kas gauna siuntinį.
– Sulankstomas teatrėlis skirtas nešioti į aikštes, – pasakė Irena. – Turiu matyti, kaip mano vaikai su juo susitvarko gatvėje. Jei ne, jis man netinka. O aš nepasirašau to, kas man netinka.

– Tai jau esu girdėjusi kepykloje, – pasakė Mara. Ir užsirašė savo sąlygas savo žurnale. Etiketė lieka dėžėje, o dėžė – pas Marą.

Jei miegos savo lentynoje, auštant jam nebus kur parskristi. Vis dar devyni antspaudai. Paklausiau. –J.

Antradienį nuėjome į bendruomenės centro kiemą. Iš šaligatvio įeinama pro geležinius vartus, kurie užsidaro patys.

Mara pastatė dėžę ant žemės ir nuėmė dangtį. Išėjęs iš dėžės, teatrėlis išaugo, kaip Elijos stovas. Aš jau nebijau: išsitraukiu juostą.

NR. 6 MATMENYS

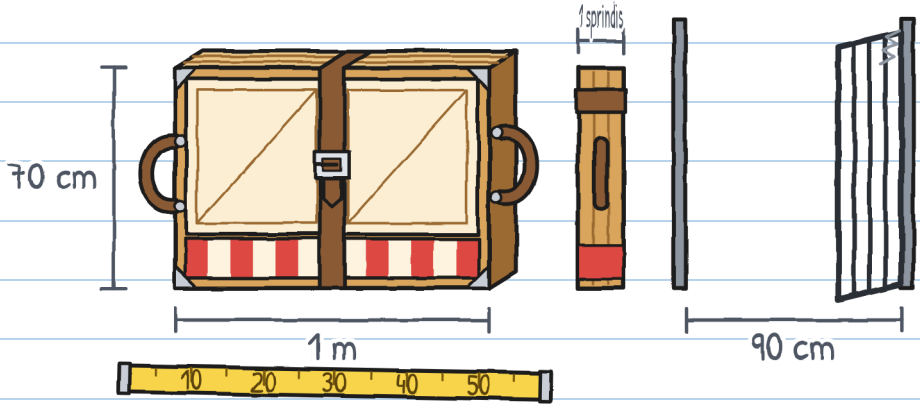

Ant šono pro vartus tilpo. Tai buvo lengvoji dalis.

Pirmiausia Irena norėjo patikrinti, ar jis visas. Atsegė dirželį ir pasuko sulankstytą ryšulį. Plokštės atsivėrė pačios, nuo savo svorio: klak, klak, klak. Tai buvo scena su trimis sienomis, trumpa uždanga ir langu-rėmu galinėje plokštėje.

Pro teatrėlio langą matėsi Tonis, kuris ėjo su sumuštiniu. Burna buvo pilna. Pasisveikinti negalėjo.

— Visas, — pasakė Irena. — Dirbtuvės taisyklė: rankos - ant rankenų. Ant vyrių - niekada. O posūkiuose kas nors laiko dirželį.

Irena ir Mara jį sulankstė ir užsegė dirželį.

— Bandome mes, — pasakė Julita. Noa jau stovėjo prie kitos rankenos.

Suskaičiavo iki trijų ir pakėlė. Pavyko. Apėjo kiemą ratu. Priėjo vartus. Vartai buvo uždaryti.

Julita pažiūrėjo į juos. Noa pažiūrėjo į juos. Jos turėjo keturias rankas ir visos keturios buvo užimtos.

Aš stovėjau per du metrus, su abiem laisvomis rankomis ir sąsiuviniu.

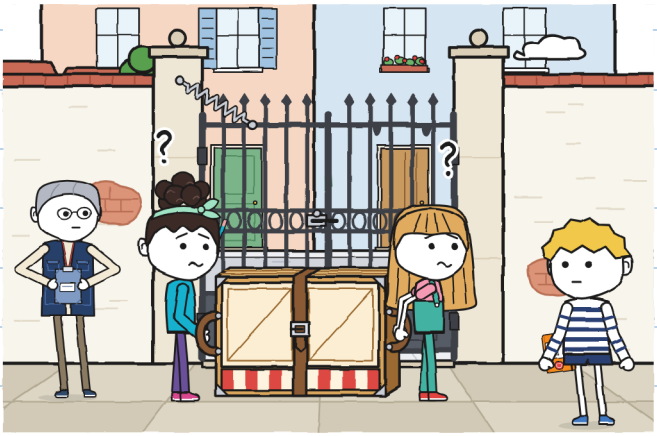

Atlaikiau vartus nugara. Jos praėjo. Irena kažką užsirašė aplanke.

Tą popietę išradau šio sąsiuvinio prietaisą.

TRIJŲ MATUOKLIS

kas ką daro kiekviename ruože

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ
kiemas, pirmas bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis

Du pasikartojantys vardai ir tuščias langelis: praeiti negalima. Kai langelis pilnas – galima.

Ir užrašiau dar kai ką, mažesnio: „Vartus gali laikyti ir akmuo“.

Reikėjo suprasti etiketę.
— Dvejos durys – tai dvi vartų varčios, — pasakė Julita.
— Reikia atidaryti abi, — pasakė Noa.
— Pirmiausia galime pamatuoti mūrą iš išorės, — pasakiau aš.
Mes trys parodėme vienu metu: Julita – vartus, Noa – dirbtuvės salę, aš – gatvę.
— Paskui, — pasakė abi.

Nuėjau vienas. Apėjau mūrą ir radau vieną dalyką. Kai grįžau, jos juokėsi iš kažko, kas buvo prieš man atsikeliant į rajoną. Prasižiojau.
— Jau nuspręsta, Guni, — pasakė Julita. — Tai dvi varčios.
Užsičiaupiau. Ir užvertiau sąsiuvinį.

Tą brūkšnelį pamačiau po dviejų dienų. Mano. –J.

SKYRIUS 2

Kas žino kelią?

Trečiadienį buvo pirmasis maršrutas: nuo parduotuvės iki kiemo, gatve. Kai atėjau, matuoklis jau buvo užpildytas. Žaliai.

— Tu ir Noa nešate, — pasakė Julita. — Aš nurodau kryptį, nes žinau kelią. O kadangi einu priekyje, atlaisvinu kelią.
— Mes tai sugalvojome eidamos, — pasakė Noa.

Žalia nenusitrina. Antras brūkšnelis.

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI	NURODYTI KRYPTĮ	ATLAISVINTI KELIĄ
kiemas, pirmas bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis
parduotuvė → kiemas	Gunis ir Noa	Julita	Julita

NUSPRĘSTA BE MANĘS: II

— Prieš išeinant galėtume nubraižyti planą, — pasakiau. — Su sunumeruotais posūkiais.
— Plano nereikia, — pasakė Julita. — Viskas tiesiai iki šlubosios žuvies.

Noa nusijuokė. Julita irgi.

— Kokios žuvies?
— Šlubioji žuvis yra šlubioji žuvis, — pasakė Noa.
— Tai ilga istorija, — pasakė Julita.
— Ir labai gera, — pasakė Noa.

Jos man nepapasakojo. Trečias brūkšnelis.

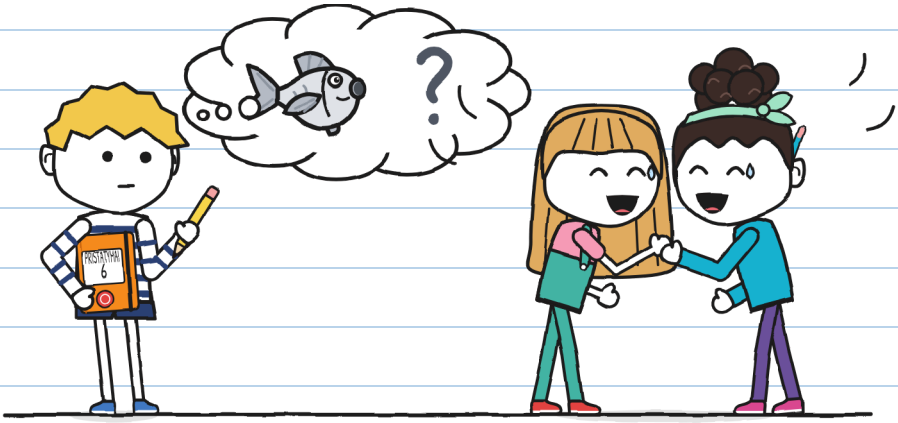

Mara ištraukė teatrėlį iš dėžės parduotuvės duryse. Noa užsegė dirželį pirmoje skylutėje.

– Taip jis greičiau atsisega, kai ateisime.

Aš ėjau priekyje, o Noa – gale. Priekyje matosi gatvė. Gale matosi tik teatrėlis. Irena ėjo paskutinė, su aplanku ir švilpuku. Ji nesakė, kur eiti. Ji sakė „stok“, kai būdavo bordiūras.

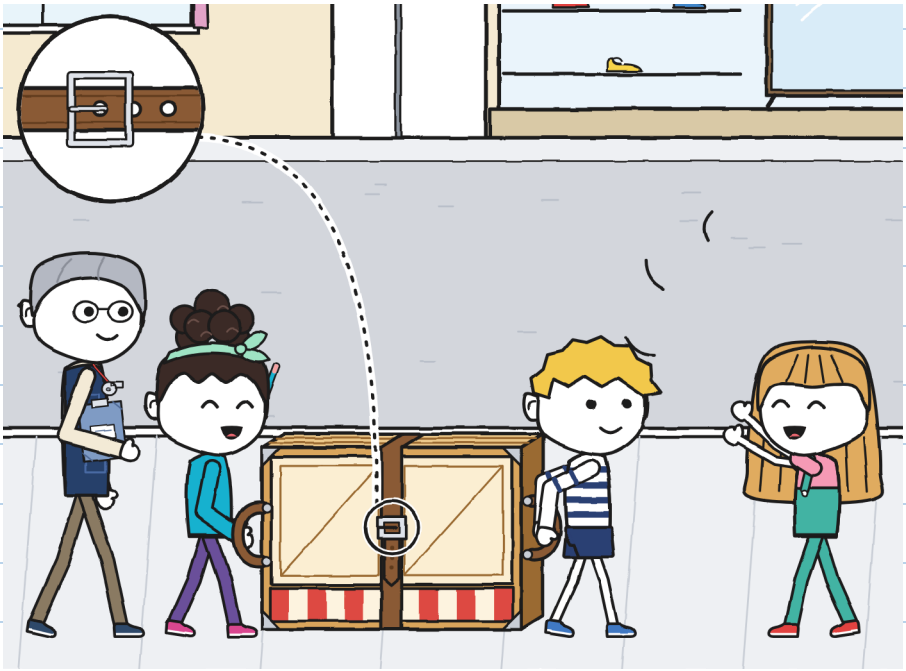

Julita labai gerai atlaisvindavo kelią.

— Duokite kelią, teatras eina!

Batų parduotuvės šeimininkė išėjo prie durų pažiūrėti. Vyras su šunimi laukė laiptinėje. Toli, kitoje rajono pusėje, suskambo varpelis. Tilin.

— ŽAIBAS repetuoja savo išbandymą, — pasakė Noa. — Jie važiuoja dviračiais, su vokais. Mes einame pėsčiomis, su šitu.
— Su šituo nebėgama, — pasakė Irena.

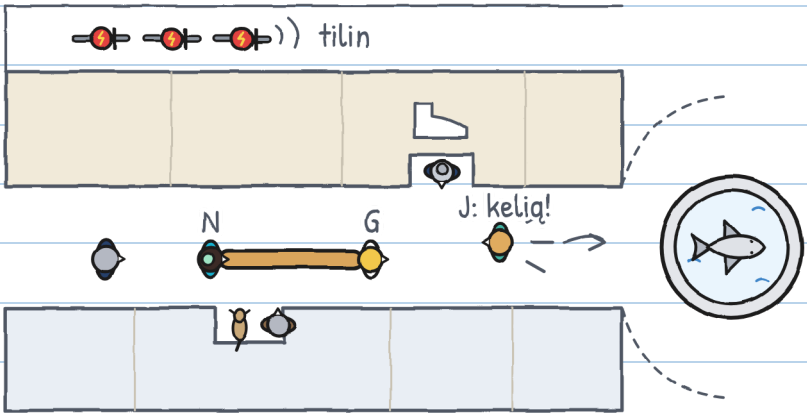

Priėjome fontano aikštelę. Julita atsisuko, šūktelėjo nurodymą ir pasileido bėgti į centrą, kad laikytų vartus.

– Iki šlubosios žuvies ir sukti!

Ir jos nebebuvo.

Fontano viduryje yra akmeninė žuvis. Aš gerai į ją pažiūrėjau. Iš mano pusės ji turėjo visus pelekus.

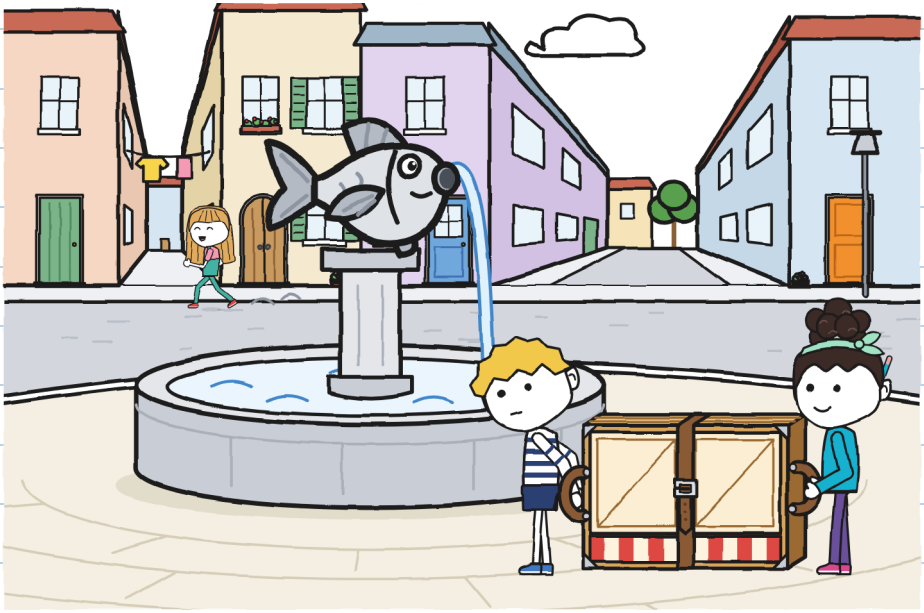

Mąsčiau greitai, o tai ne mano stiprybė.

Fontano žuvis: pelekai matosi, visi.
Ji ne šlubė.
Bus kita žuvis.

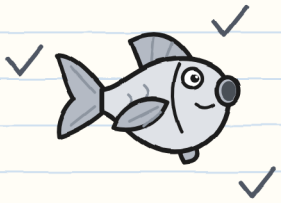

Sukti: į kurią pusę?
Į kairę – siaura gatvė.
Į dešinę – plati gatvė.
Teatrėliui geriau plačia gatve.

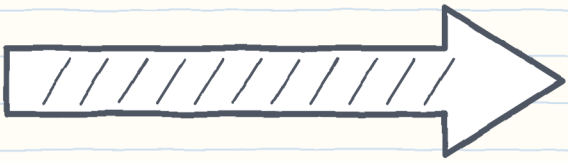

— Sukti jau? — paklausiau atgal.
— Prie šlubosios žuvies! — pasakė Noa iš už teatrėlio.

Toliau ieškojau kitos žuvies. Jos nebuvo. Pasukau į dešinę.

Niekas nepasakė „posūkis“. Niekas nelaikė dirželio.
Pirmoje skylutėje sagtis laiko menkai.
Klak. Klak. Klak.

Plokštės atsivėrė lėtai, viena po kitos, aplink Noą.
Irena sušvilpė. Kai triukšmas nutilo, gatvės viduryje stovėjo teatras. O teatre – Noa.
– Labas, – pasakė pro langą.

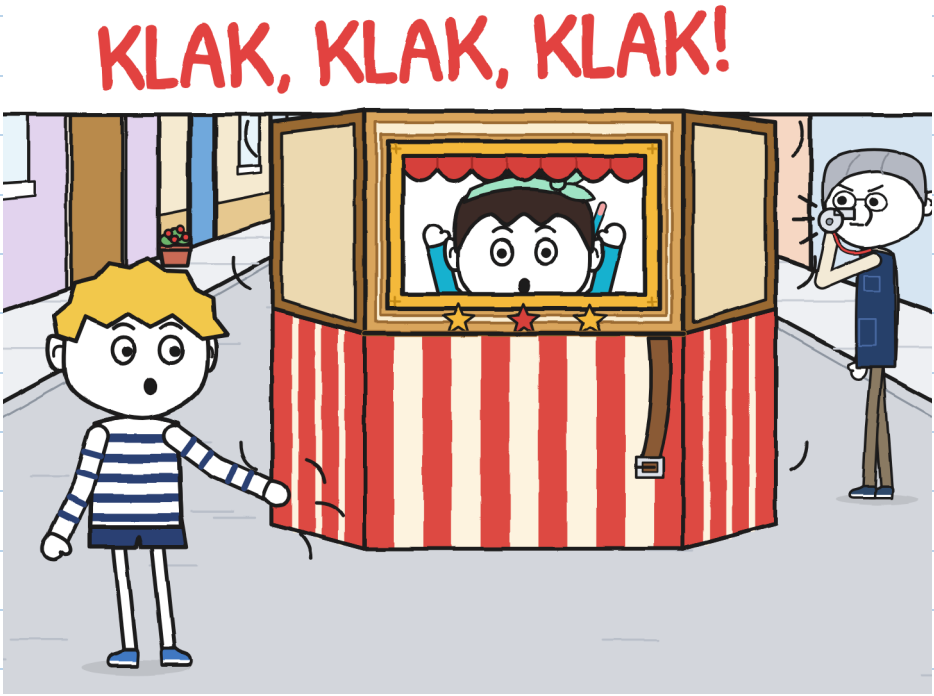

Irena apžiūrėjo Noos rankas. Paskui – mano. Visos buvo sveikos: plokštės sveria nedaug ir atsiveria lėtai.

— Kas nurodė kryptį? — paklausė.

Niekas neatsakė. Julita, nurodinėjusi kryptį, laikė vartus dviem gatvėmis toliau.

Sulankstėme jį Irena ir aš, rankas laikydami ant šoninių sijų. Tuo tarpu išmatavau: nuo mano pėdos iki fontano – keturi metrai.

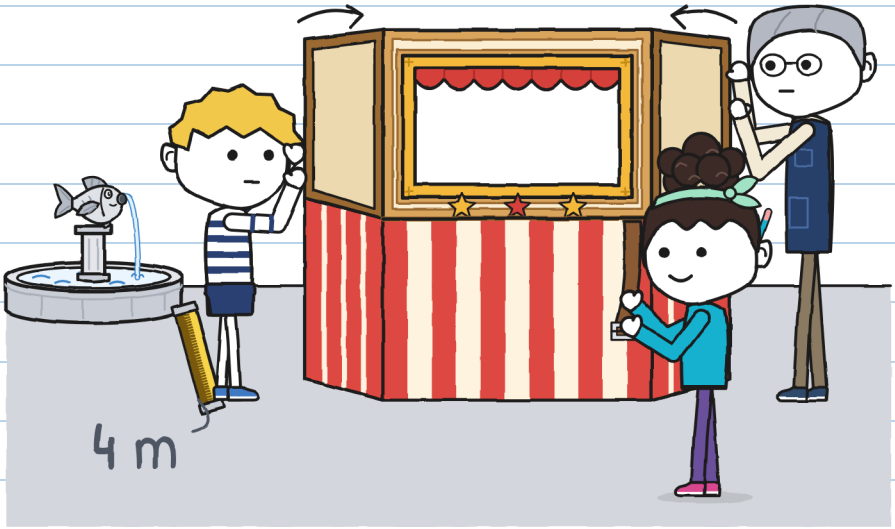

Julita grįžo bėgte.

– Bet juk reikėjo prie šlubosios žuvies!

– Kokios šlubosios žuvies?

– Štai tos! – parodė į fontaną. – Į kairę. Kaip visada.

– „Visada“ – tai nuo laikų, kai manęs čia nebuvo.

Julita atsisuko į Ireną.

– Gunis pasiklydo.

Aš nebuvau pasiklydęs. Tiksliai žinojau, kur esu: už keturių metrų nuo fontano. Ką tik išmatavau.

Ir tai jos nusprendė be manęs. Ketvirtas brūkšnelis.

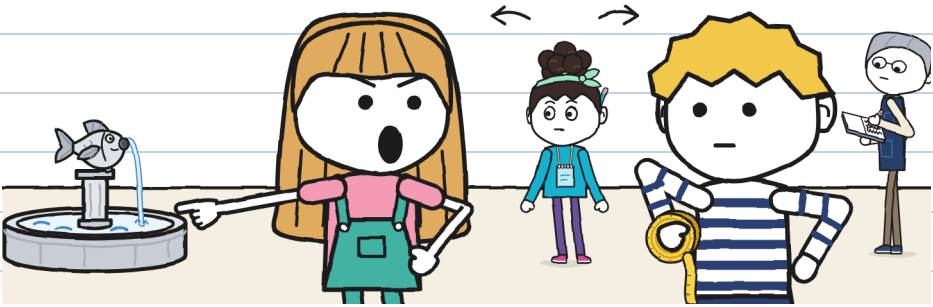

Pasakiau tai garsiai ir žmonių akivaizdoje. Žinau. –J.

Parodė man kitą žuvies pusę. Jai trūksta peleko – kairiojo. Kad jį pamatytum, reikia žinoti, kad jo nėra.

Pakartojome posūkį. Pirmą kartą pasakiau „posūkis“ per anksti. Antrą – per vėlai. Trečią pavyko, bet niekas nekalbėjo.

Tada pro kelią pravažiavo ŽAIBAS: Žoja, Brunas ir Tonis, vienas paskui kitą, rankos ant vairo. Tilin kampe. Apvažiavo fontaną nestabdydami ir nesusiliesdami.

— Pirma stotelė – iš pirmo karto, — pasakė Tonis pravažiuodamas.

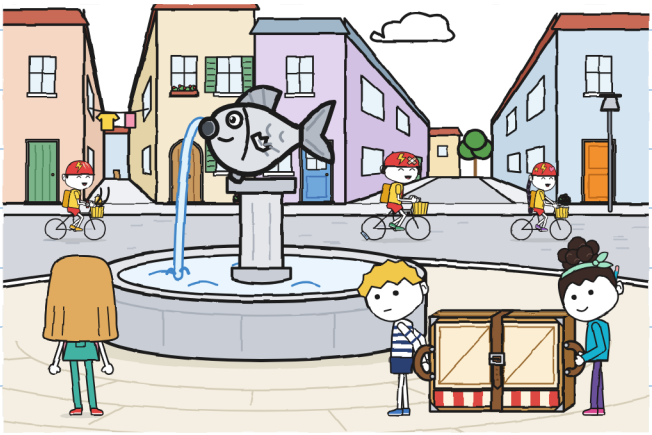

Į kiemą atėjome jau beveik sutemus. Mara sudėjo teatrėlį į dėžę ir nusinešė dėžę į parduotuvę.

Užrašiau šiandienos įvykius matuoklyje. Trys langeliai turėjo vardus, ir vis dėlto mums gatvėje atsidarė teatras. Matuokliui kažko trūko. Nežinojau, ko.

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	
parduotuvė → kiemas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	
parduotuvė → fontanas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	atsidarė · kartojome 3 kartus

?

Mano vardas toje eilutėje pasirodo du kartus. O aš nebuvau nė viename. –J.

Namie paskutiniame puslapyje nupiešiau tai, ką antradienį radau už mūro. Uždengiau ranka, nors buvau vienas.

Pagalvojau: „Rytoj jos vėl suklys. Tada tai išsitrauksiu".

Man atrodė, kad planas geras. Turėjo net laiką.

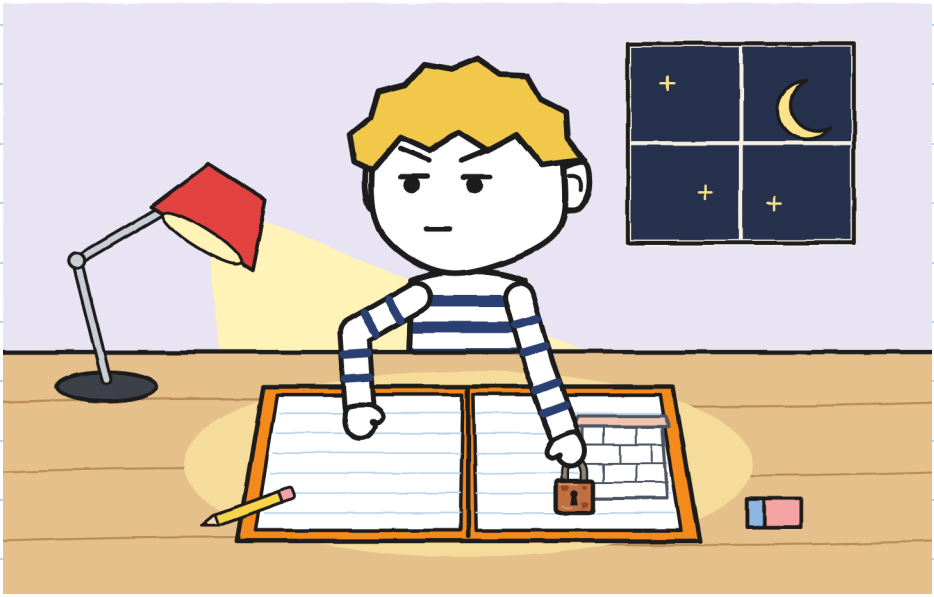

Šį puslapį perskaičiau ketvirtadienį. Man nepatiko. Savo trečiadienio – irgi. –J.

SKYRIUS 3

Ar tinka Gunio planas?

Tą vakarą nubraižiau visą planą. Kiemas iš viršaus, išmatuotas mūras, vartai, fontanas, trys ruožai. O iš kitos pusės – antradienio dalykas.

Planas išėjo labai geras. Sulankstęs į keturias dalis, įdėjau į sąsiuvinį.

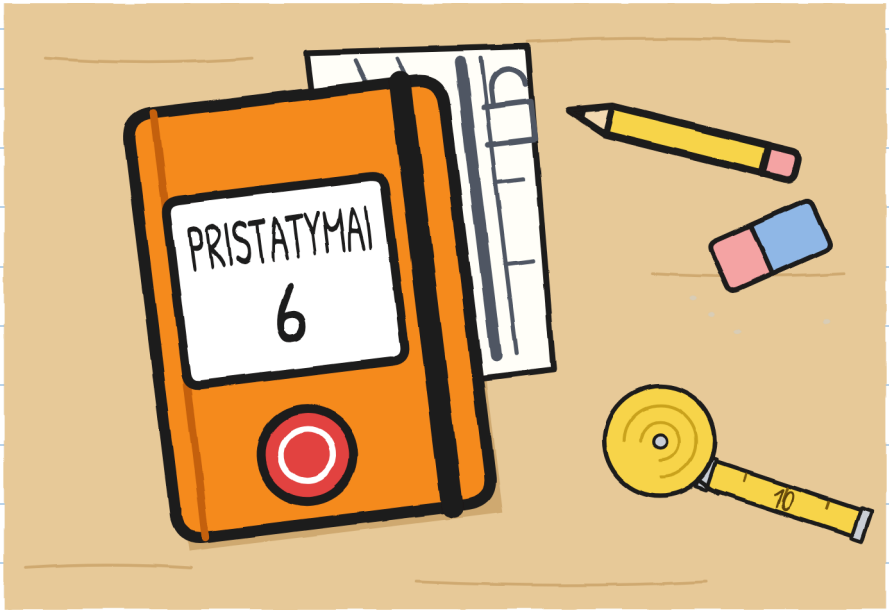

Ketvirtadienį parduotuvėje Noa skaičiavo žingsnius.
— Nuo durų iki bordiūro – šeši žingsniai. Nuo bordiūro iki žibinto – vienuolika.
— Tai matuojama juosta, — pasakiau.
— Aš matuoju žingsniais. Aš juos visada nešiojuosi.

Išmatavau Noos žingsnį: penkiasdešimt aštuoni centimetrai. Ji užsirašė savo knygelėje. Aš – savo sąsiuvinyje. Julita žiūrėjo į mus kaip žmogus, matantis du laikrodžius, rodančius tą patį laiką.
Maniau, kad Noa bus kita Julita. Ji tokia nėra.
Noa skaičiuoja.

Nuėjome į kiemą su Irena. Julita ir Noa norėjo išbandyti savo idėją: atidaryti abi vartų varčias.
Pirmoji varčia atsidaro ir užsidaro pati.
Antroji neatsidarė. Joje – dažai ant dažų, o ant žemės – varžtas.

– Vadinasi, etiketė klaidinga, – pasakė Julita.
– Aišku, – pasakė Noa.
Jos tai nusprendė per dvi sekundes. Išsitraukiau pieštuką brūkšneliui. Tai būtų penktas.

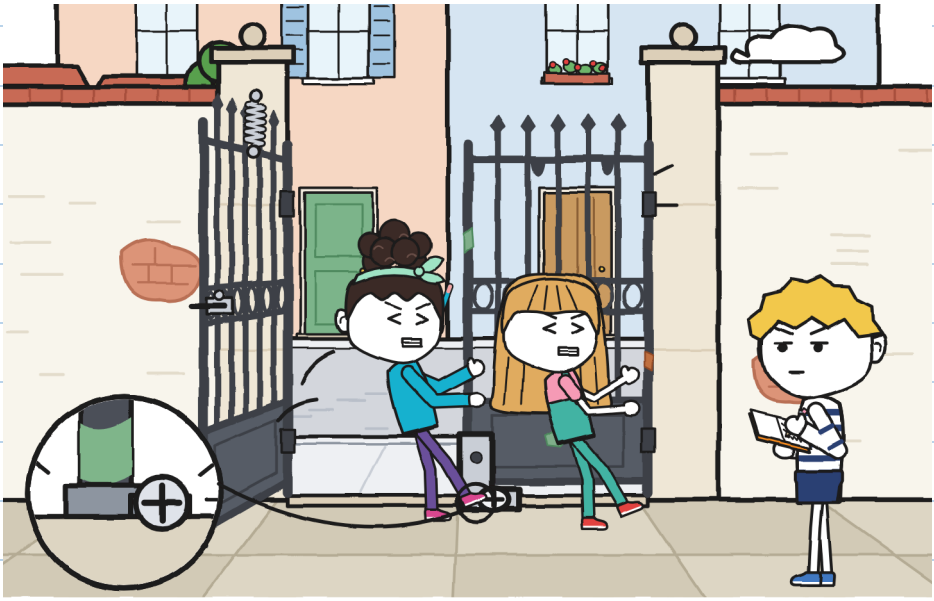

Jo nepadariau.

Pažiūrėjau į brūkšnelių eilutę. Vieno trūko.
Antradienį, už mūro, aš irgi kai ką nusprendžiau nieko nepaklausęs: patylėti.

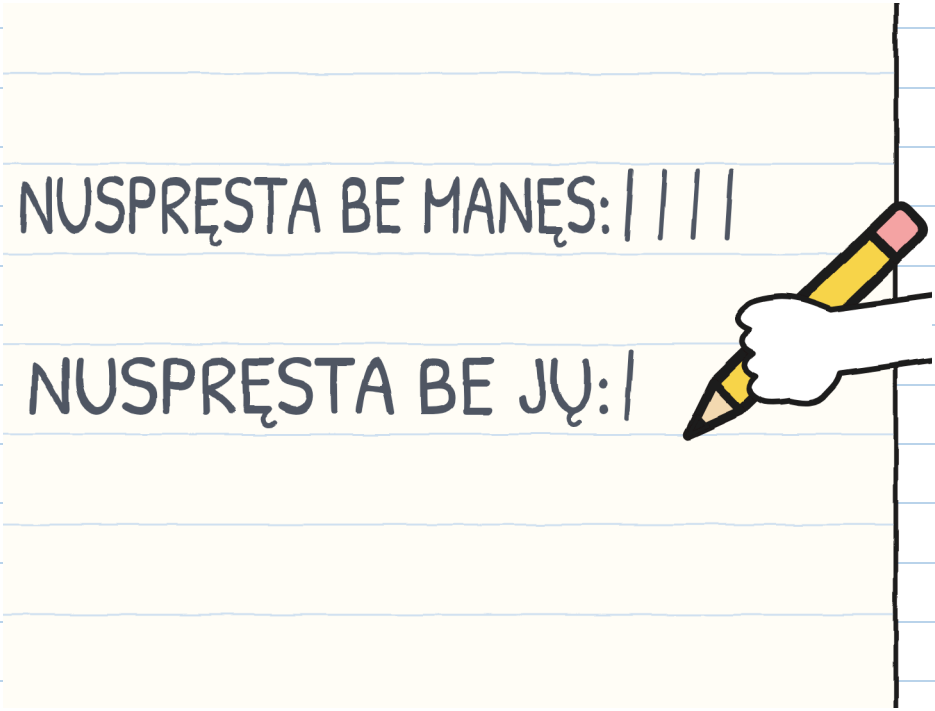

– Etiketė ne klaidinga, – pasakiau. Išėjo garsiau, nei norėjau. – Kiemas turi kitas duris. Jos yra už kiemo, kanalo skersgatvyje. Senos ir su spyna. Radau jas antradienį.

Išsitraukiau planą ir išskleidžiau ant teatrėlio.

– Antradienį? – paklausė Julita.
– Antradienį. Pasilaikiau tai, kad vėliau būčiau teisus.

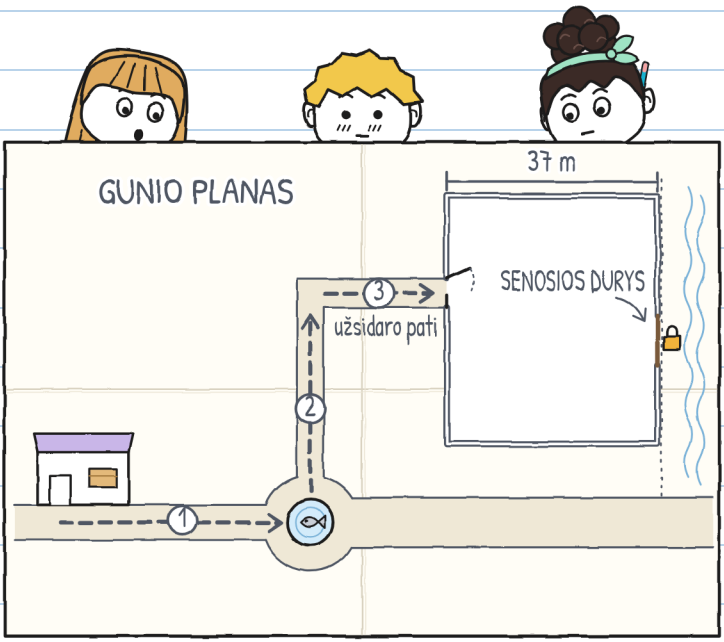

Kurį laiką niekas nieko nesakė. Išmatavau: tai buvo ilgai.

– Gerai, – pasakė Noa. Ir nusipiešė duris savo žemėlapyje.

Julita nepasakė „gerai“. Ji judino koją.

– Vakar tai būtų labai praversę.

– Taip.

Kieme nėra kampelio, kur galima pasislėpti. Aš jo ir neieškojau. Likau su atvertu planu.

Nepasakiau „gerai“, nes dar nebuvo tiesa. –J.

Nuėjome pažiūrėti durų trise, su Irena. Noa suskaičiavo mūrą: šešiasdešimt keturi žingsniai. Aš jau turėjau: trisdešimt septyni metrai. Išėjo tas pats.

Senosios durys medinės, dviejų varčių, plačios kaip milžino lova. Spynoje daugiau rūdžių nei spynos.

– Jau daug metų uždarytos, – pasakė Irena. – Aš jas visada mačiau tokias.

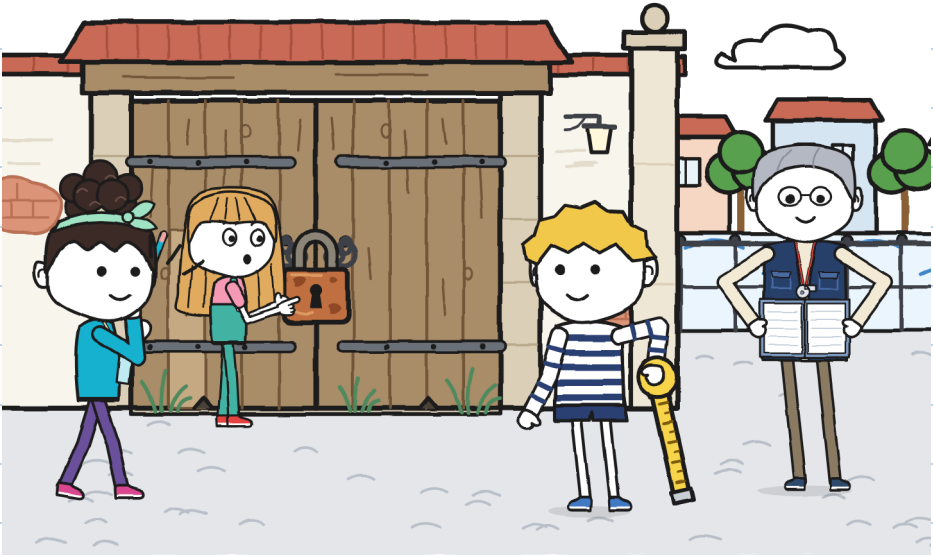

Irena centro žurnale ieškojo, kol rado geltoną lapą.
– Štai. Kai šios durys buvo naudojamos, į kiemą buvo įeinama dviem vietomis: pro vartus arba čia. Kiemą vadino „dvejų durų kiemu“. O iš visų grupių kieme repetuoja tik teatras.
– Tai etiketė - ne mįslė, – pasakė Noa.
– Tai adresas, – pasakiau aš.
„Kiemo dirbtuvė. Įėjimas per dvejas duris.“ Parašyta teisingai. Tiesiog sena.

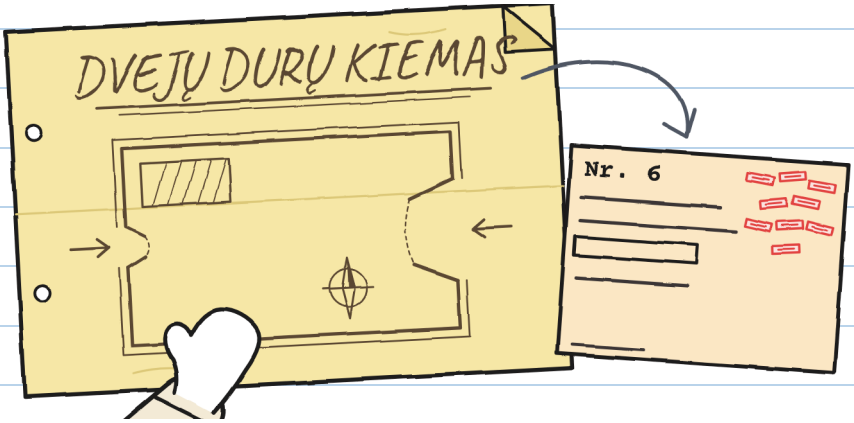

Mara vėliau pasakė, kad tą spyną matė devynis kartus. Ji manė, kad uždarytos durys nebesiskaito. –J.

Raktas buvo aplanke, voke: „Senosios durys. Nepamesti“. Irena atrakino spyną. Durys sugirgždėjo kaip laivas.

Viduje, kieme, šachmatininkai buvo išnešę stalus į saulę. Irena atvėrė teatrėlį viduryje, kad pamatytų, kiek vietos lieka tarp dviejų durų. Lieka su kaupu. Pro teatrėlio langą matėsi don Antonio, šachmatininkas, su berete ant akių. Jis galvojo apie ėjimą. Truputį knarkė.

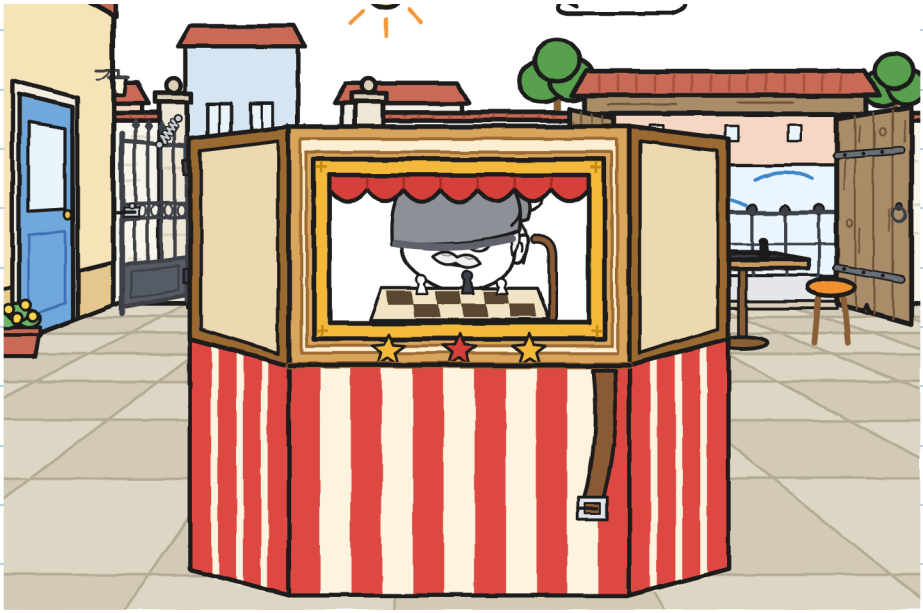

— Šeštadienį atversiu abejas, — pasakė Irena. — Dviračiai įvažiuos pro senąsias, iš kanalo skersgatvio. Tie, kurie pėsčiomis su kroviniu – pro vartus, nuo šaligatvio. Taip nesusikirs.

— Bet senosios platesnės, — pasakė Julita. — Ir pačios neužsidaro.

— O vartai – jūsų. Jei dirbtuvė nešios teatrėlį į aikštę, bus ir blogesnių durų.

Julita prasižiojo. Pažiūrėjo į Noą. Pažiūrėjo į mane.

— O tu ką sakai?

Tai buvo pirmas kartas per visą savaitę, kai manęs paklausė. Užrašiau su data.

Pasakiau, kad pro vartus, bet iš anksto ištreniravus. Noa pasakė tą patį. Julita pasakė, kad gerai, ir šį kartą tai buvo tiesa tik pusiau.

Paskui sutvarkėme matuoklį. Jis turėjo tris langelius ir nė vienas netiko nei trečiadienio dalykui, nei mano.

TRIJŲ MATUOKLIS (SU KETURIAIS)

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
kiemas, antras bandymas	Julita ir Noa	Julita ir Noa	Gunis	Gunis, ne
parduotuvė → fontanas	Gunis ir Noa	Julita	Julita	niekas

Trijų matuoklis turi keturis langelius. Nesiskundžiu. Ketvirtas – sunkiausias. –J.

Grįžome pro fontaną. Sustojau prieš žuvį, jos šlubąja puse.

– Papasakosite istoriją?
– Ji ilga, – pasakė Julita.
– Šeštadienį, – pasakė Noa. – Jei atvyksime.

Tai nebuvo „ne“. Įdėjau planą į sąsiuvinį, šį kartą nesulankstytą, pusė plano kyšojo.

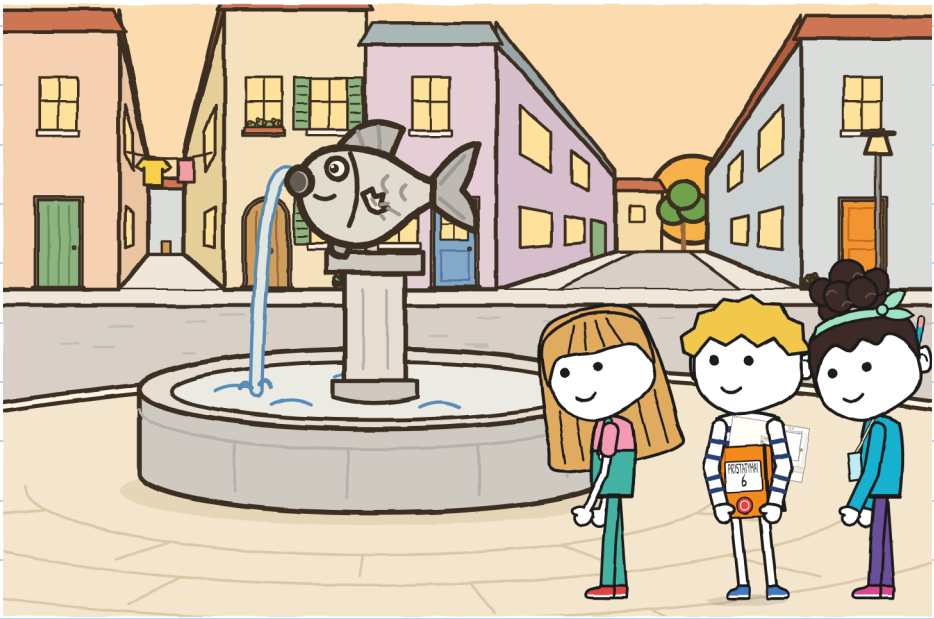

SKYRIUS 4

Ar bet kas gali nurodyti kryptį?

Penktadienį Tonis atėjo į parduotuvę su laikrodžiu, pieštuku ir ŽAIBO registracijos lapu.

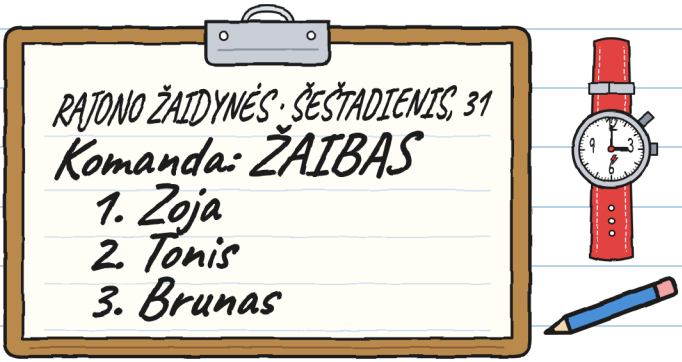

— Surašė Zoja, — pasakė jis. — Brunas padiktavo savo vardą: „Brunas, su B".

— O Zoja?

— Parašė Brunas. Su B.

Paskui atsisėdo ant savo dėžės ir nustatė laikrodį į nulį.

— Šiandien matuoju laiką. Nekomentuoju. Užrašau, ką reikia kartoti.

Noos idėja: keistis. Trys ruožai, ir kiekviename kryptį nurodo kitas. Mano idėja: kad kryptį nurodytų ir kelią atlaisvintų tas pats žmogus – tas, kuris eina laisvas. Kiti du mato tik teatrėlį. Julitos idėja: pradėti jau.

– Kas nurodo kryptį pirmajame ruože?
Parodėme visi trys vienu metu. Kiekvienas parodė į kitą.

Tonis tai užrašė. Irena laukė prie durų, su aplanku. Ji irgi nekomentavo.

Prieš keliant teatrėlį, Julita pasakė:

– Vienas dalykas. Trečiadienį daviau nurodymą, kurį suprato tik Noa. O paskui pasakiau, kad tu pasiklydai. Daugiau nieko nesakė. Nereikėjo: viskas buvo pasakyta.

– Gerai, – pasakiau. Tai išmokau iš Noos.

– Kuriuo šonu žuviai trūksta peleko? – paklausiau.

– Kairiuoju, einant iš ten. Prie fontano – posūkis į kairę. Įspėsiu tave prieš penkis žingsnius.

– Tai jau nurodymas.

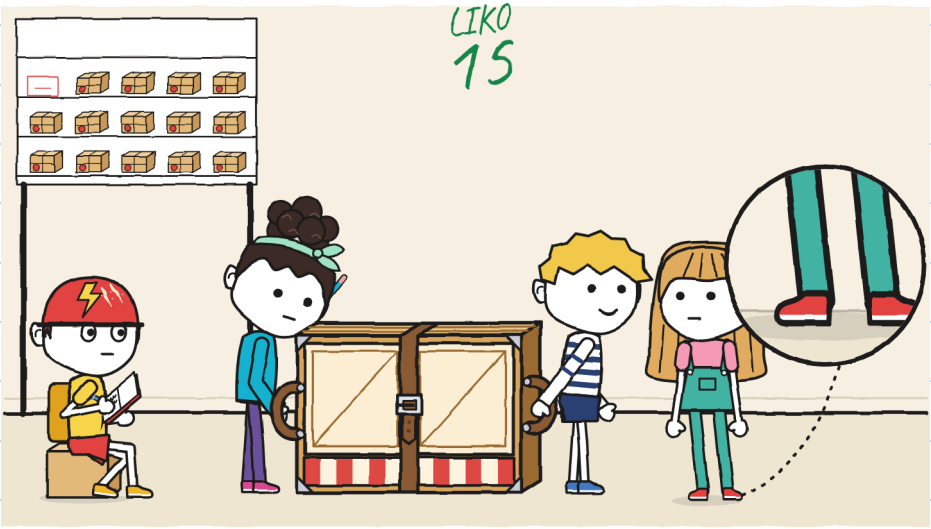

Abi kojos nejuda. Patikrink piešinyje. –J.

Pirmas ruožas. Noa užsegė dirželį antroje skylutėje.

– Penki žingsniai... Posūkis į kairę!
– Dirželis! – pasakė Noa. Ir jį sulaikė.

Apsukome šlubąją žuvį. Atrodė, kad taip darome visada. Jokio klak.

– Pirmas ruožas: šešios minutės, – pasakė Tonis. – Kartoti: nieko.

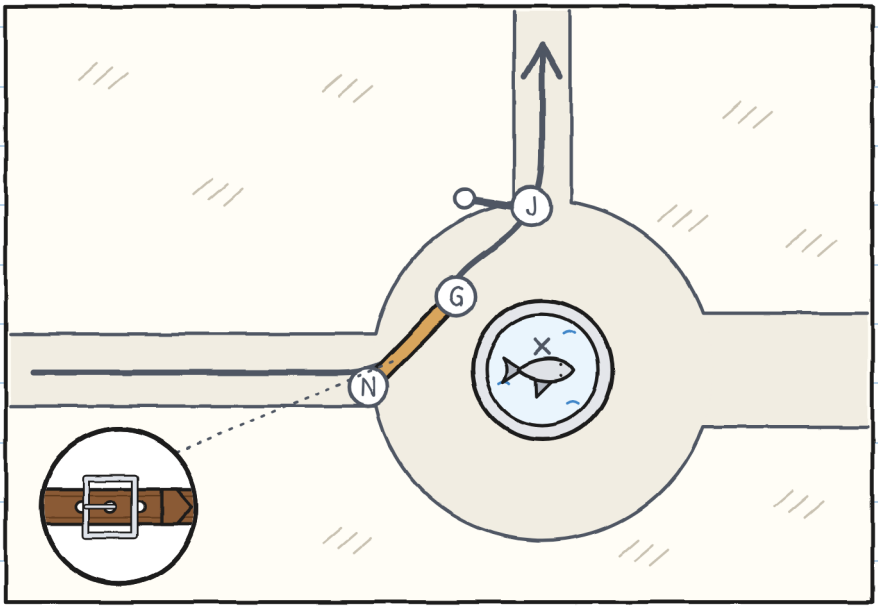

Antras ruožas, nuo fontano iki kampo. Nešė Julita ir Noa. Kryptį nurodinėjau aš.

Aš kryptį nurodau taip:

— Trys žingsniai. Stok. Bordiūras. Lipkite. Du žingsniai. Stok. Moteris. Laba diena. Moteris praeina. Keturi žingsniai.

Julita ėjo priekyje, su savo rankena, nė žodžio netarusi. Jos koja pati lėkė trumpesnio kelio link. Ji ją grąžindavo į mano kelią.

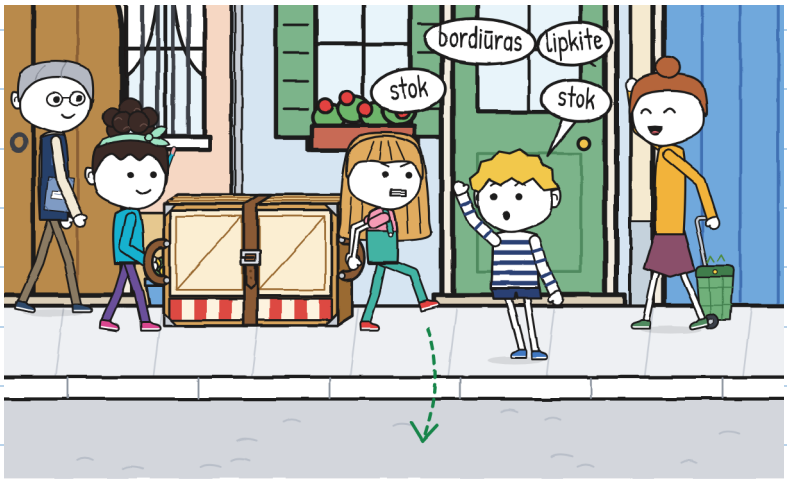

– Antras ruožas: vienuolika minučių, – pasakė Tonis. – Lėčiausias, kokį esu išmatavęs gyvenime. Kartoti: nieko.

Pirmą kartą aš kuo nors vadovavau ir nereikėjo kartoti.

– Pasakei „stok" keturiolika kartų, – pasakė Julita.
– Aš skaičiavau, – pasakė Noa. – Penkiolika.
– Buvo šešiais per daug, – pasakė Julita. – Bet aš visus įvykdžiau.

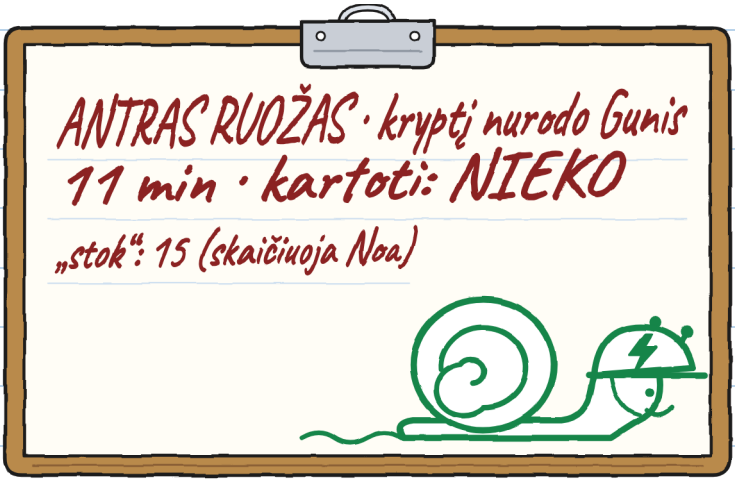

Nesiginčijau nė dėl vieno. Man skaudėjo dantis nuo jų sukandimo. –J.

Trečias ruožas, nuo kampo iki kiemo. Nešėme Julita ir aš. Kryptį nurodė Noa, su žaidynių žemėlapiu. Irena jį išdalijo visoms komandoms.

Po dvidešimties žingsnių Noa sustojo, kur prasideda kanalo skersgatvis.

— Neišeina.

— Kas neišeina?

— Žemėlapis veda mus čia. Iki senųjų durų. O mes įeiname pro vartus, kurie kitoje pusėje.

Pastatėme teatrėlį ant žemės. Pirma padedama; paskui ginčijamasi.
Padėjau savo planą šalia jos žemėlapio. Žaidynių žemėlapyje buvo nupieštas tik vienas įėjimas. Tai buvo ne vartai: tai buvo senosios durys.
— Tai senas žemėlapis, — pasakiau. — Iš laikų, kai įeidavo ten.

Iš ten iki vartų buvo keturiasdešimt du Noos žingsniai. Arba dvidešimt keturi mano metrai. Jos žingsniu ir mano juosta galima išmatuoti visą rajoną.

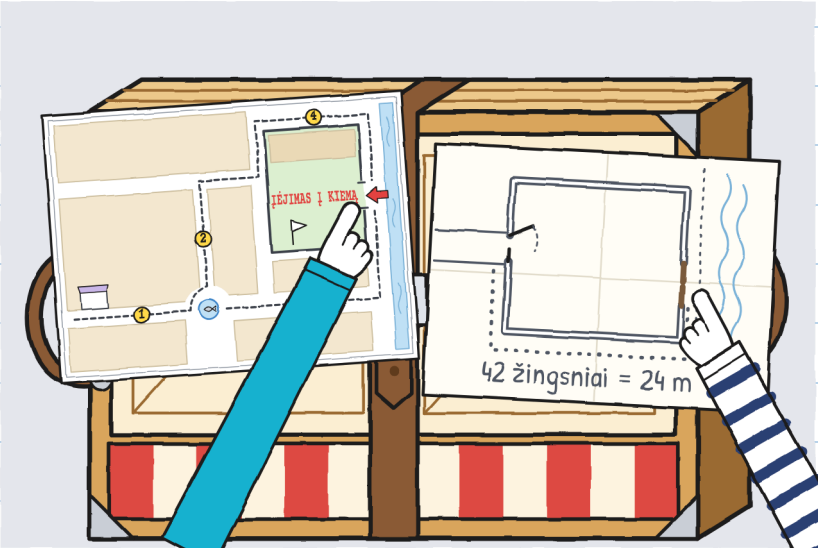

– Ar pasakysime Irenai? – paklausė Julita.
– Ir kitoms komandoms, – pasakė Noa. – Kitaip tie, kurie eina pėsčiomis, visi įlįs į skersgatvį. Su dviračiais. Aš nieko nesakiau. Sutikau.

Irena pataisė žemėlapius, vieną po kito, raudonu flomasteriu. Tonis pažiūrėjo į savąjį.
– ŽAIBAS ketino įeiti ten, kur sakė žemėlapis.
– Jūs įeinate ten, – pasakė Irena. – Dviračiams žemėlapis buvo geras. Atsitiktinai.

Grįžome į kampą ir pakartojome trečią ruožą, dabar iki pat vartų. Julita ir aš nešėme. Noa nurodė kryptį, atlaisvino kelią ir įspėjo – viską vienu metu:

— Stok! Laikau varčią! Eikite!

Praėjome. Užpildžiau matuoklį.

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
kampas → kiemas	Gunis ir Julita	Noa	Noa	Noa: „žemėlapis klaidingas“

Pirma eilutė su visais pilnais langeliais. O ketvirtąjį, įspėjimo, užpildė Noa.

Vartai sunkūs. Noa juos laikė nugara, kaip tu antradienį. Užrašau aš, nes tu neužrašytum. —J.

Tonis parodė savo lapą.

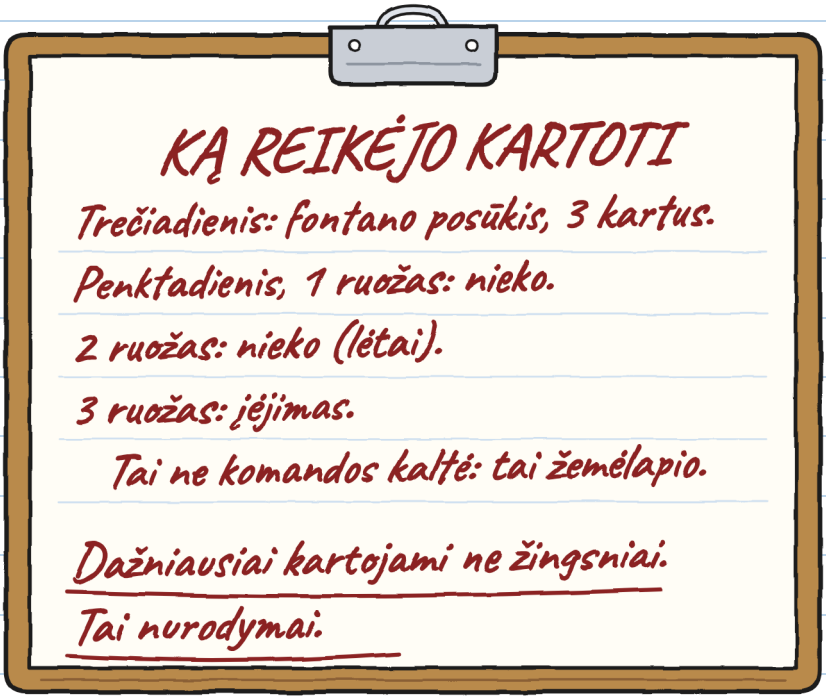

— Paskutinis sakinys yra nuomonė, — pasakė Julita.
— Tai faktas, — pasakė Tonis. — ŽAIBE blogai pasakyta kryptis kainuoja du kartus: ten ir atgal.

Užsidėjo šalmą ir nuėjo repetuoti savo išbandymo. Tilin.

Vakare, parduotuvėje, Mara sudėjo teatrėlį į dėžę. Noa pažiūrėjo į sagtį.

— Rytoj – trečioje skylutėje. Nors ilgiau atsisegs.

Atvėriau sąsiuvinį brūkšnelių kampe. Šiandien nė vieno nepadariau. Suskaičiavau keturis nesutarimus. Visus keturis pasakiau garsiai. Vieną laimėjau.

NUSPRĘSTA BE MANĘS: ////

NUSPRĘSTA BE JŲ: /

Penktadienis.

Nesutarimai: 4.

Pasakyta: 4.

Laimėta: 1.

Tas, kurį laimėjai, buvo: padėti teatrėlį ant žemės prieš ginčijantis. Tą tau dovanoju. –J.

SKYRIUS 5

Ar svarbu atvykti pirmiems?

Šeštadienį užsidėjau savo oranžinius šeštadienio marškinėlius.

— Tu derini su sąsiuviniu, — pasakė Julita.

Vienuoliktą valandą kieme abejos durys buvo atvertos pirmą kartą per daugybę metų. Žmonės įėjo pro abejas. Irena su švilpuku paaiškino taisykles:

— Kiekviena komanda atneša savo krovinį čia, praeidama visas stoteles. Su kroviniu nebėgama. Kas pabėgs, kartoja ruožą. Kas nekartoja, laimi laiką.

Sąraše buvo penkios komandos. ŽAIBAS vežė voką, dviračiu. Choras – natų pultą. Šachmatininkai – milžinišką lentą. Siuvėjai – manekeną be galvos.

Mūsiškę užrašė Noa pirmadienį, dar nepažinusi manęs:

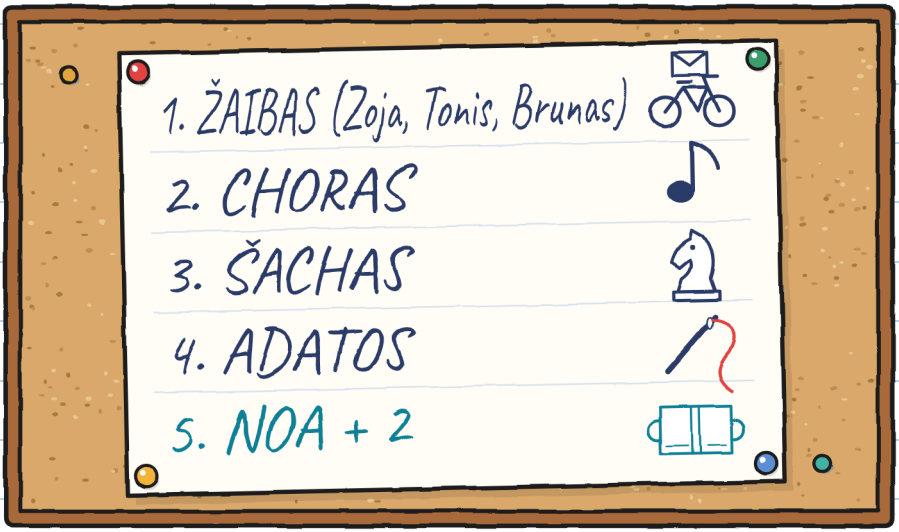

— Mes „Noa + 2“, — pasakiau Julitai.
— Aš esu dvejetas, — pasakė ji. — O tu būsi pliusas.

Kiekviena komanda startuodavo nuo durų, kur miegojo jos krovinys. Mums starto ženklą davė don Antonio, kuris gyvena netoli ir nebėga.

Mara išnešė teatrėlį. Noa greitai užsegė dirželį ir pakėlėme. Klak: plokštė atsivėrė per sprindį.

– Ant žemės, – pasakiau.

Niekas nesiginčijo. Antrą kartą Noa lėtai užsegė dirželį, trečioje skylutėje, ir du kartus patraukė, kad patikrintų.

Don Antonio nuleido beretę, tarsi starto vėliavą.

– Ramiai, – pasakė, – taip ir pasiekiama.

Pirmas ruožas. Julita nurodė kryptį.

– Penki žingsniai... Posūkis į kairę!

– Dirželis!

Lėtai sukomės aplink šlubąją žuvį, užėmę visą kampą, kai atvažiavo Zoja dviračiu. Ji važiavo pirmoji iš visų. Sustojo ir pastatė koją ant žemės.

– Praeikite jūs. Su tuo nebėgama.

Ji laukė, kol išeisime iš posūkio. Tada nuvažiavo. Dvidešimt sekundžių ėjome pirma jos. Ji pati tai išmatavo.

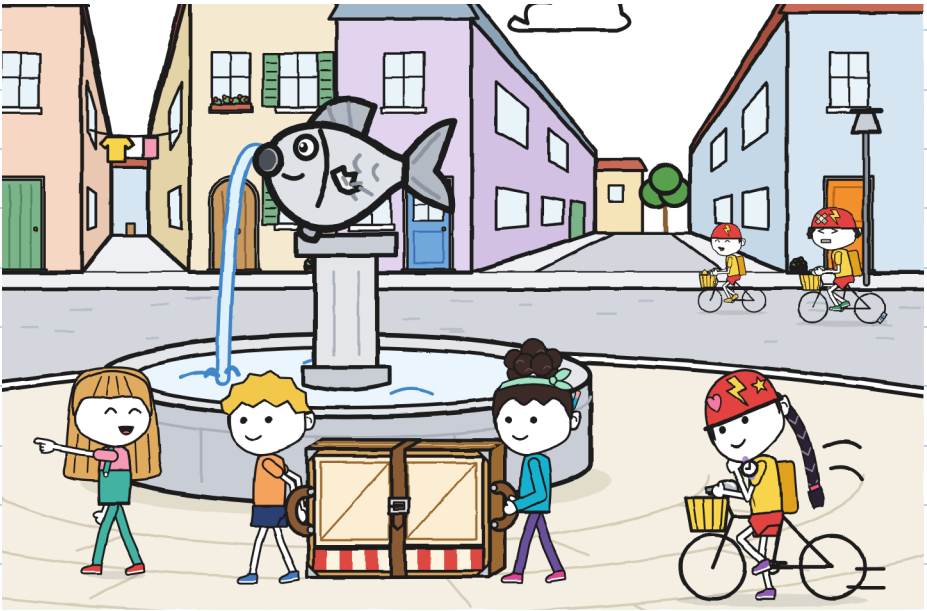

Kiekvienoje stotelėje buvo antspauduojama kortelė. Kepyklos stotelėje Elija antspaudavo pirštu, apsitaškiusiu miltais.

ŽAIBAS pravažiavo pro mus tris kartus, kaskart skirtinga gatve. Tonis abiem rankomis laikė vairą ir kampuose skambino varpeliu. Brunas vežė voką. Žoja važiavo priekyje ir laukė jų kiekvienoje stotelėje. Ji neliesdavo kortelės, kol visi trys susirinkdavo.

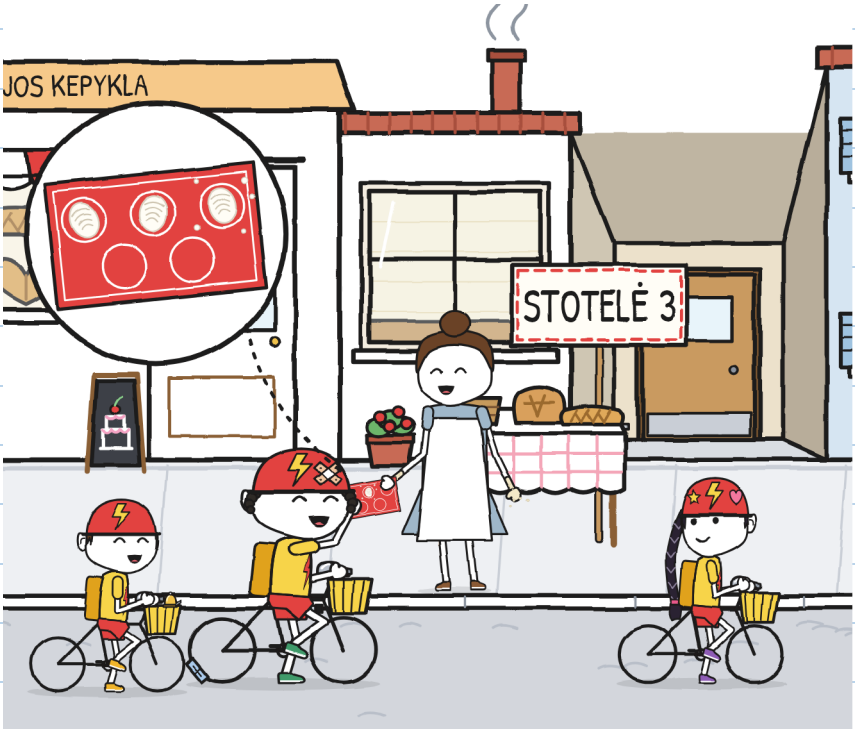

Antrame ruože mus aplenkė choras su savo pultu. Bėgte. Sušvilpė Irenos švilpukas. Choras grįžo prie fontano, tyliai dainuodamas.

Mus aplenkė šachmatininkai. Aplenkė mus net manekenas.

Julita nebėgo. Na: koja pati nulėkė. Ji ją grąžino.

— Ar svarbu atvykti pirmiems? — paklausė.

— Etiketėje nerašo „pirmiems“, — pasakė Noa. — Rašo „sulankstytas“.

— Bordiūras, — pasakiau aš.

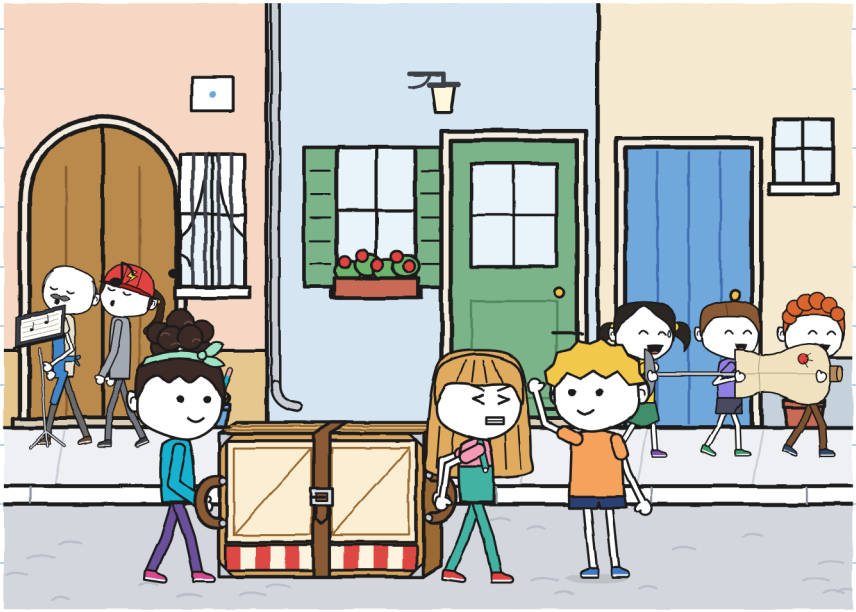

Trečias ruožas. Kryptį iki vartų nurodė Noa. Ten padėjome teatrėlį ant žemės.

– Kas atidaro? – paklausė Julita. Ir laukė atsakymo.

Parodėme visi trys vienu metu. Visi trys į tą pačią vietą: Noa parodė į vartus, Julita parodė į vartus ir aš parodžiau į vartus. Paskui nusijuokėme, nes taip nenuspręsi, kas.

– Tu, – pasakėme Noa ir aš. Noa atsistojo prie savo rankenos.

Julita laikė vartus nugara ir abiem rankomis.

– Stok! Laikau varčią! Eikite!

Praėjome. Sulankstytas. Visas.

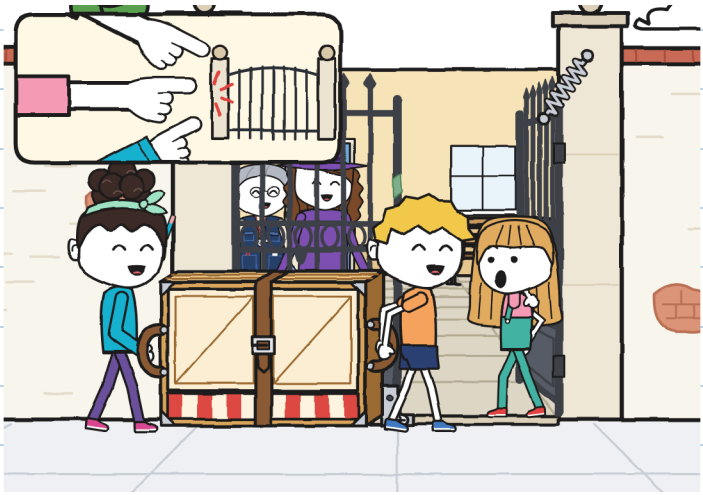

– Keturiasdešimt viena minutė, – pasakė Irena.

ŽAIBAS užtruko keturiolika minučių. Jie sėdėjo trise ant žemės prie dviračių, nesuprakaitavę.

Atėjo Mara su dėže po pažastimi. Irena pažiūrėjo į teatrėlį ant savo kiemo žemės, sulankstytą, su dirželiu savo vietoje. Atvertė aplanką ir parodė Marai žurnalo lapą. Julita padavė Irenai žalią flomasterį.

– Man tinka, – pasakė Irena. Ir pasirašė ant etiketės.

Etiketėje atsirado žodis PRISTATYTA. Niekas jo neparašė.

Irena atvertė inventorių, centro daiktų sąrašą, kad užrašytų teatrėlį. Nereikėjo: jis jau turėjo savo puslapį, su sena eilute ir labai prastu raštu.

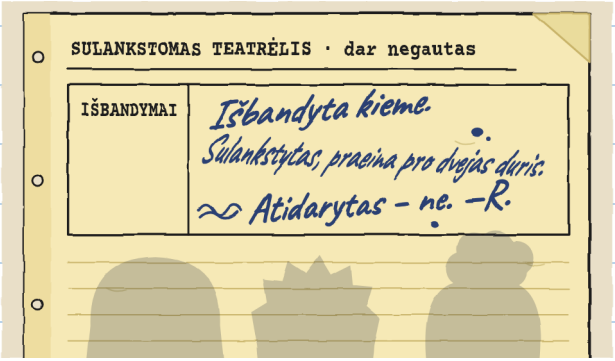

– Tai iš laikų, kai dar nevadovavau dirbtuvei, – pasakė Irena. – Nežinau, kas tai.

– Mes irgi, – pasakė Julita. – Bet po truputį sužinome.

R. buvo tame kieme ir išbandė teatrėlį, prieš jį išsiunčiant. Šį kartą išmatavo abejas duris: vartus ir senąsias.

Elijos durys. Abejos kiemo. Matuoja duris. Pasilieku kortelei. –J.

Laimėjo ŽAIBAS, nepakartojęs nė vieno ruožo. Prizas buvo Elijos duonos kepalas su miltais užrašytu 1. Žoja jį padalijo į tris dalis. Bruno gabalas buvo tokio pat dydžio kaip jos.

Komandoms, kurios atvyko su visu kroviniu, Irena davė juostelę.

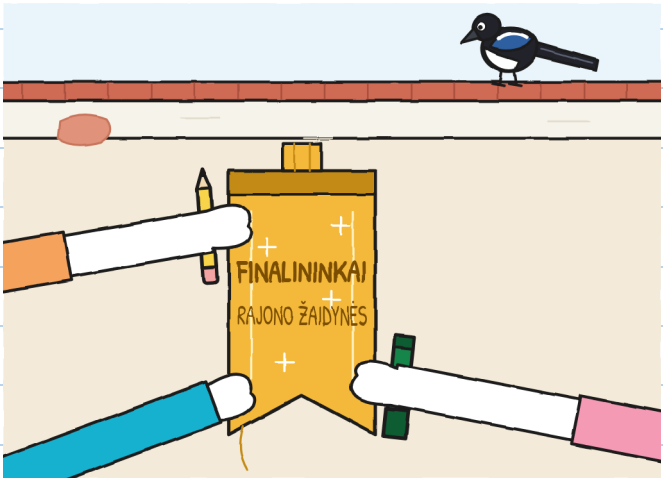

— Finalininkas yra tas, kuris ateina paskutinis, — pasakė Julita.
— Tai tas, kuris ateina į finalą, — pasakė Noa.
— Mes į finalą atėjome paskutiniai, — pasakiau aš. — Tinka abiem.

— Jei jau čia, — pasakė Irena, — pirmą kartą jį panaudokime.

Jį atvėrė Mara su Irena. Mes – už jų. Turėjome dvi minutes sugalvoti teatro vaidinimą. Noa išdalijo roles.

Pirma paklausė:

— Kas nori kalbėti mažai?

Pakėliau ranką.

Trupinukė išsivadavo iš Veros, nuskrido metrą ir nutūpė ant plokštės. Jos uodega kabojo prieš langą. Tai jau buvo vaidinimas, o mes dar nebuvome pradėję.

Vaidinimas vadinosi „Siuntinys, kuris nenorėjo įeiti“. Julita vaidino Marą, su popieriniu kūgiu vietoj skrybėlės. Noa vaidino visas duris. Aš vaidinau siuntinį, išlindęs pro langą.

— Dirbtuvė? — sakė Noa. — Čia siuvimas.

— GRĄŽINTA, — sakiau aš.

Pasakiau tai devynis kartus. Publika skaičiavo. Dešimtą kartą Noa išskėtė rankas, ir aš pasakiau kitą žodį. Nusilenkti išlindome visi trys pro langą.

Tilpome. Susispaudę.

Gabalais jo nedalija. Reikia susispausti. –J.

SKYRIUS 6

Kas lieka, kai išbandymas baigiasi?

Po pietų grįžome į parduotuvę su etikete. Noa irgi atėjo. Julita pažiūrėjo į plakatą. Paskui – į Marą.

— Galima?

— Tai tavo plakatas.

Julita išbraukė 15 ir didelėmis raidėmis parašė 14. Mara priklijavo etiketę savo knygoje, šalia kitų penkių.

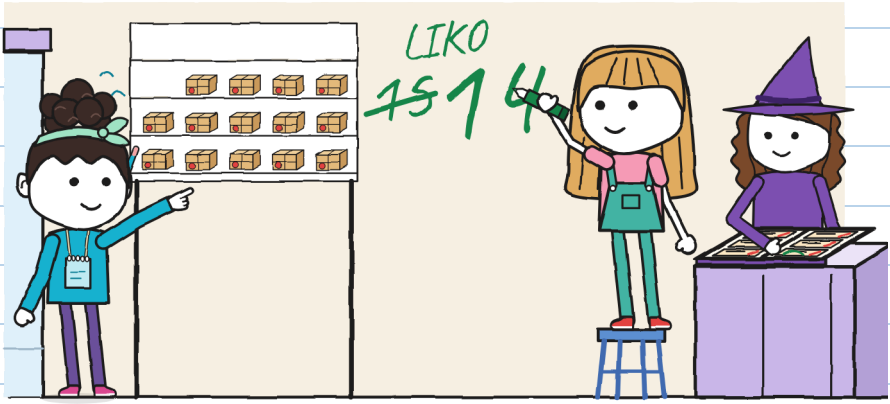

Noa juos suskaičiavo pašnibždomis. Išėjo keturiolika. Ji moka skaičiuoti. –J.

Tonis atnešė rezultatų lentelę. Aš ją užrašiau sąsiuvinyje.

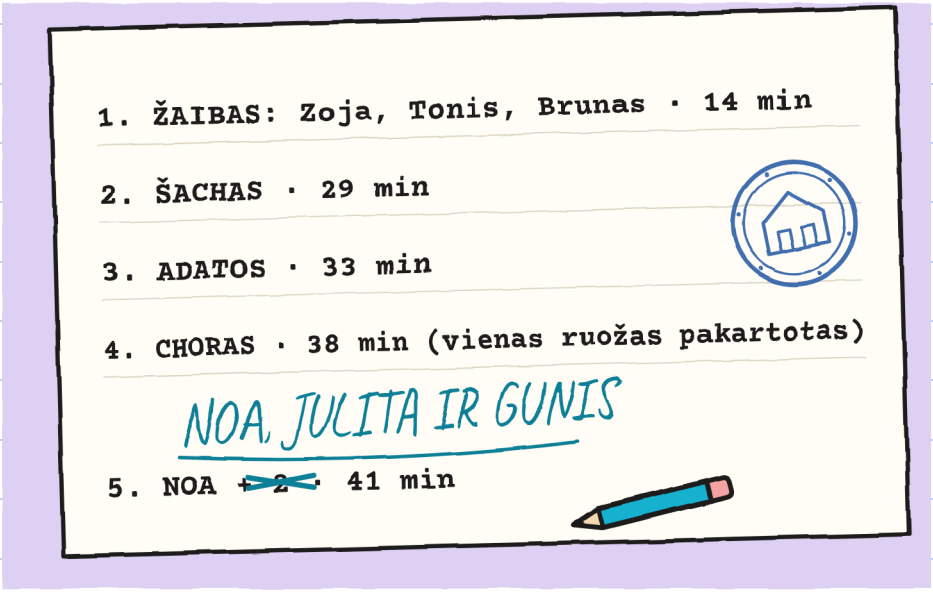

Pažiūrėjau du kartus. „Brunas“ buvo visas, neperbrauktas ir be nieko ant viršaus.

Mūsų komandą sutvarkė Noa savo turkio pieštuku. Niekas jos neprašė.

— Pirmadienį nežinojau, kaip jūs vadinatės, — pasakė.

— Na. Kaip Gunis vadinosi.

Išėmiau R. kortelę. Joje buvo vienuolika užuominų. Pridėjau dar vieną.

Tonis ją perskaitė. Perskaitė ir savo raštelį, žemiau. Nieko neperbraukė.

— Teatrėlį išbandė, — pasakė. — Mano varpelio neišbandė.

— To mes nežinome, — pasakė Julita.

— Apie mano varpelį jokioje inventoriaus eilutėje nėra nė žodžio, — pasakė Tonis. Ir tai irgi buvo tiesa.

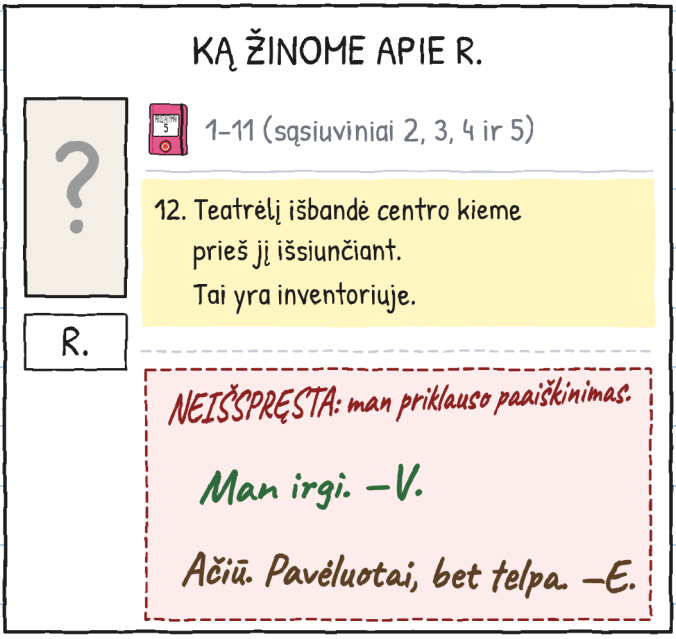

Paskui išskleidžiau planą ant prekystalio. Tiksliau: jis jau nebuvo sulankstytas.

– Tau trūksta tavo dalies, – pasakiau Noai. – To, kas yra nuo fontano į ten. Iš tų gatvių aš žinau tik metrus.

Noa pažiūrėjo į Julitą. Julita pažiūrėjo į lubas – tai jos būdas nesikišti.

– Ar galiu ant jo piešti?

– Todėl tau jį ir rodau.

Noa ištraukė pieštuką iš už ausies.

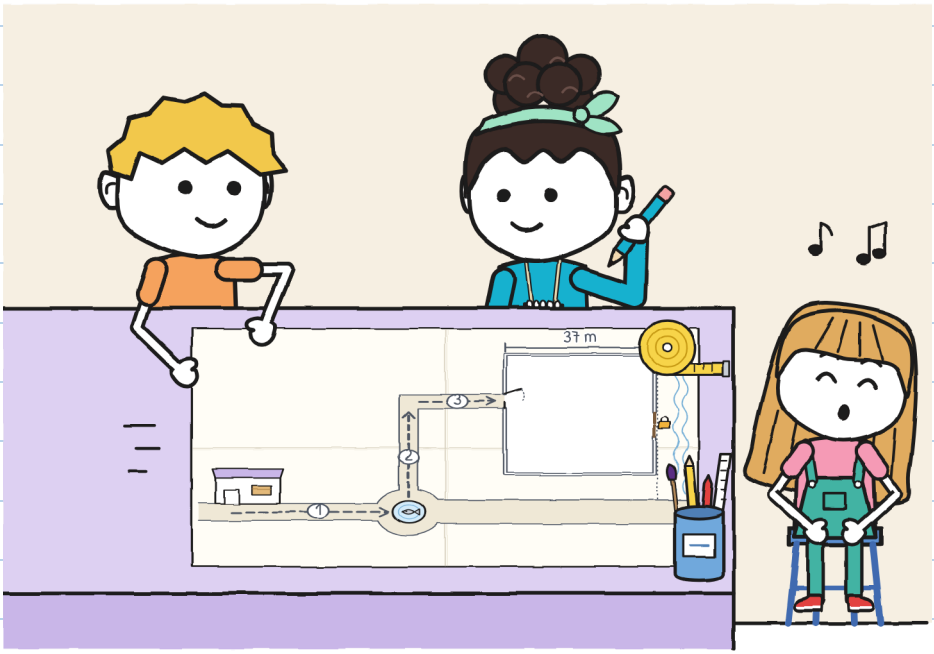

Noa pridėjo savo gatvę, centro vidų ir atstumus – žingsniais. Aš šalia užrašiau metrus. Julita nebeištvėrė ir parašė fontano iškabą.

RAJONO PLANAS (TRIJŲ)

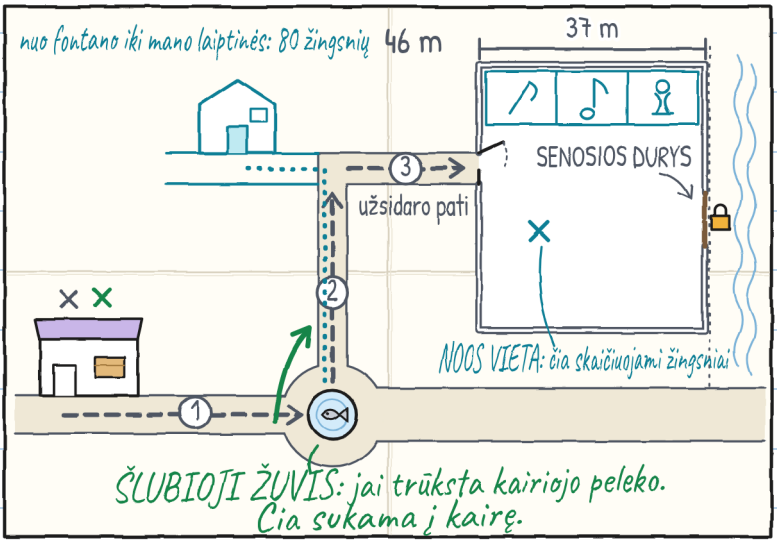

O jos, kol piešė, papasakojo man šlubosios žuvies istoriją. Ji ilga. Ne tokia gera, kaip sako. Bet dabar ją žinau.

Ji nuostabi. Tiesiog mes ją papasakojome blogai: kalbėdami vienas kitą pertraukinėjome. –J.

Julita nešiojo juostelę, pririštą prie riešo. Jai jau buvo atsipainioję trys siūlai.

— Jei pasiliksiu ją aš, pirmadienį bus tik kutas, — pasakė. — Gal laikykime ją sąsiuvinyje?

Priklijavome ją pirmame puslapyje, po žodžiu BENDRA, po lipnios juostos gabalėlį kiekviename gale. Nupiešiau ją su atsipainiojusiais siūlais. Jei ji subyrės, tai subyrės: nenupiešiu jos naujesnės, nei yra.

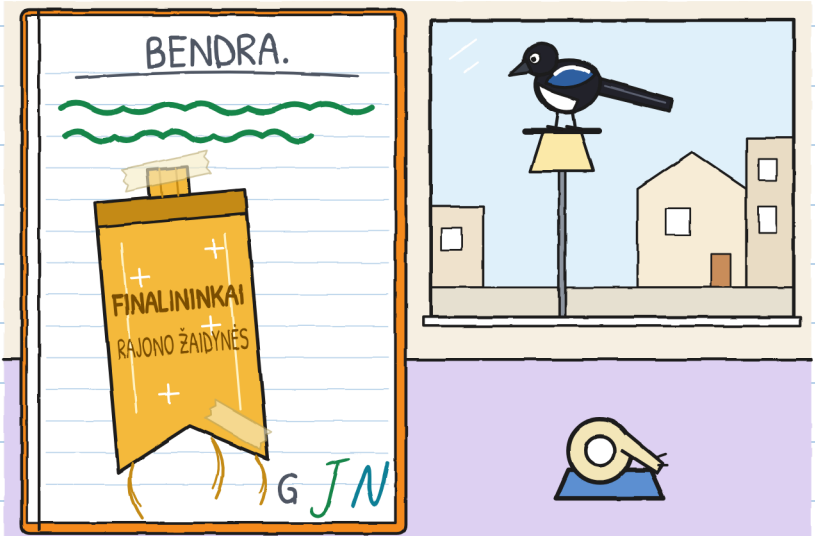

Mano sąsiuvinis neužsidaro taip gerai kaip tavo. Todėl. –J.

Noa vartė puslapius atgal, mano leidimu, ir priėjo prie brūkšnelių kampo.

– O čia kas?

– Skaičiavimas, kurį blogai vedžiau.

– O čia? – Perskaitė garsiai: – „Vartus gali laikyti ir akmuo".

– Tai pagalvojau antradienį.

– Akmuo nesako „bordiūras", – pasakė Noa. – Ir nepasako penkiolika kartų „stok".

Brūkšnelių neištryniau. Pieštuku galima, bet nenorėjau.

Neištrink jų. Jie šiek tiek mano. –J.

Sekmadienį, aušta, budėjo Noa, kuri gyvena priešais centrą. Devintą valandą ji atnešė į parduotuvę raštelį. Atėjo skaičiuodama žingsnius.

7:38: teatrėlis dirbtuvėje, sulankstytas.

7:44: aušta. Nejuda.

7:50: tebėra. Žingsnių, kurivos nužingsniavo: nulis. –Noa

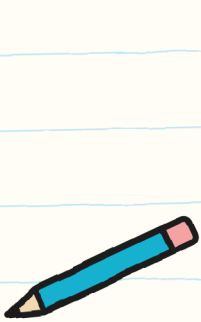

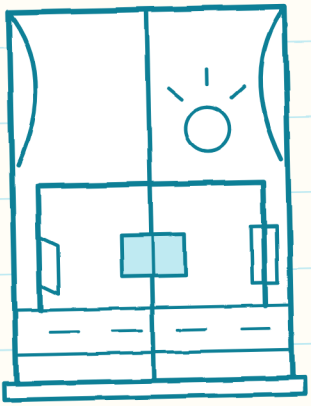

Saugo geriau nei aš, skaičiuoja geriau nei aš ir nekepa duonos. Du iš trijų. –J.

Mara pakėlė durų žaliuzę per pusę, kad praleistų mus, ir aš nupiešiau lentyną: keturiolika siuntinių ir šešios tuščios vietos. Plakato keisti nereikėjo.

— Šeši, — pasakė Mara. Ir uždarė savo knygą.

Tonis sėdėjo ant savo dėžės su šalmu, nors buvo sekmadienis. Noa stovėjo prie durų. Niekas jai nepasakė „sėskis“. Niekas nepasakė „eik“. Atėjo, nes norėjo, o pirmadienį turi repeticiją.

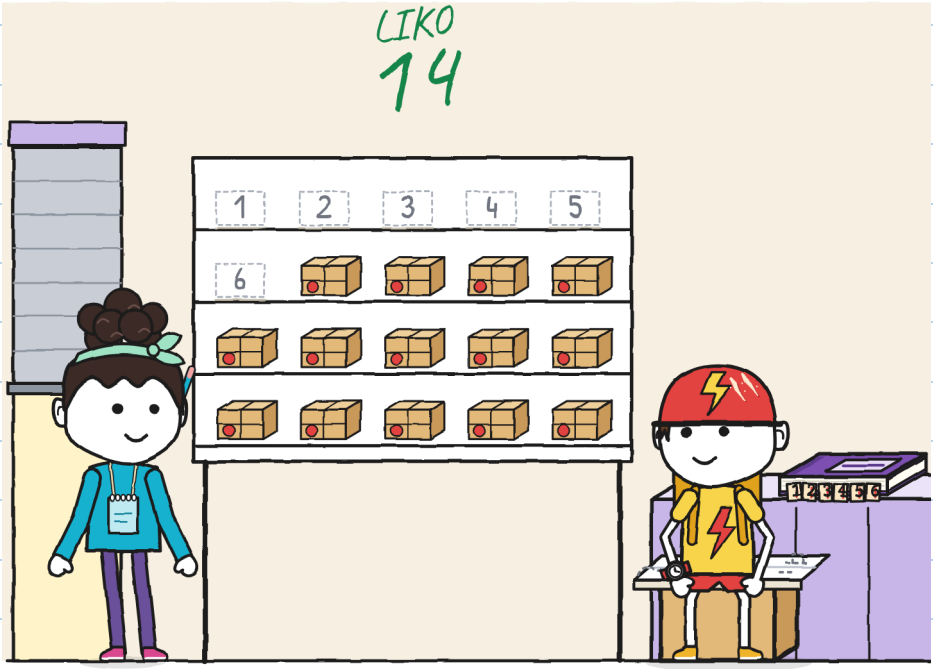

Sąsiuviniui užbaigti nupiešiau teatrėlio langą, tuščią.

Kiekvienas nusipiešė viduje. Aš – pieštuku. Julita – žaliai. Noa – turkio spalva. Noa paprašė leidimo prieš piešdama mano sąsiuvinyje. Julita – ne.

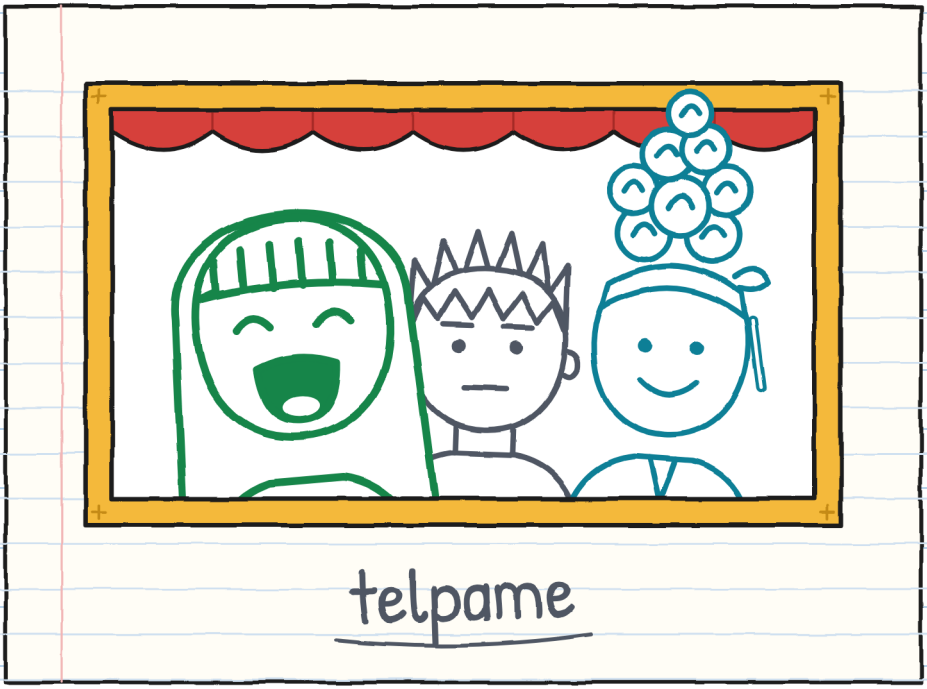

Bendra yra bendra. Taip parašyta pirmame puslapyje. –J.

PRISTATYMAS NR. 6. Ruožas po ruožo:

RUOŽAS		KAS NEŠĖ	KAS VEDĖ	KĄ REIKĖJO KARTOTI
	Parduotuvė → šlubosios žuvies fontanas	Gunis ir Noa	Julita	fontano posūkis (tris kartus)
	Fontanas → kampas	Julita ir Noa	Gunis	nieko (bet lėtai)
	Kampas → kiemas	Gunis ir Julita	Noa	įėjimas: žemėlapis buvo senas
	Šeštadienis	visi trys	visi trys, paeiliui	dirželis (antrą kartą, trečioje skylutėje)
	Prieš mus	Mara viena	niekas	devynios kelionės
	R.	?	?	nežinome

	NEŠTI 	NURODYTI KRYPTĮ 	ATLAISVINTI KELIĄ 	ĮSPĖTI
1	Gunis ir Noa	Julita	Julita	Julita
2	Julita ir Noa	Gunis	Gunis	Gunis
3	Gunis ir Julita	Noa	Noa	Noa

Trys langeliai. Na, keturi. Trys vardai. Nė vieno tuščio. –J.

NEĮMANOMI PRISTATYMAI · 7

(jau greitai)

Šį kartą etiketė prašė valandos, kai aš jau esu su pižama.

Kas nemiega, kai kiti užsidaro? Be manęs. –J.

RAJONAS (6 versija)

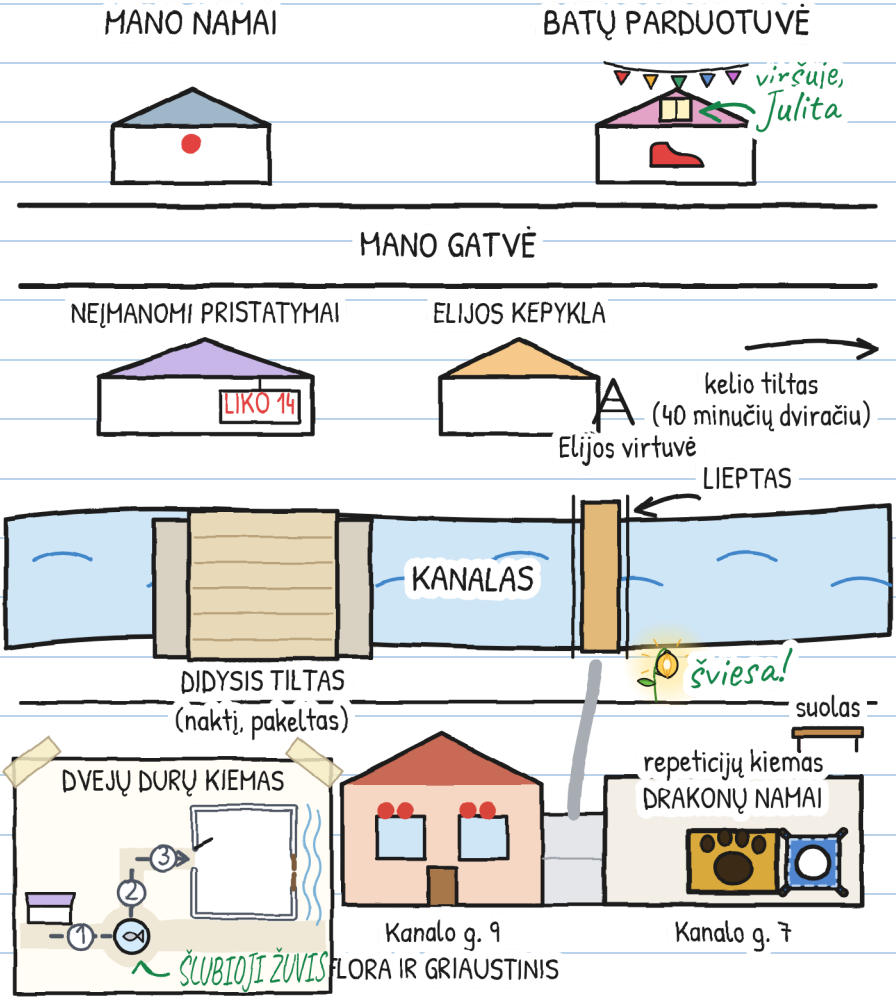

TAVO MARŠRUTAS

Kas neša? Kas nurodo kryptį? Kas atlaisvina kelią? Kas įspėja?

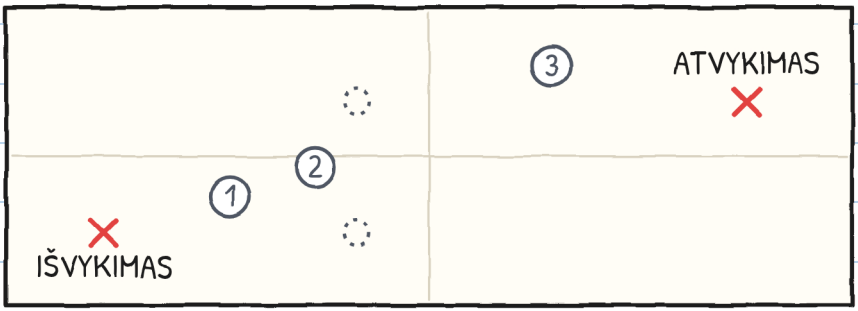

TRIJŲ MATUOKLIS

	NEŠTI	NURODYTI KRYPTĮ	ATLAISVINTI KELIĄ	ĮSPĖTI
1 ruožas				
2 ruožas				
3 ruožas				

Jei viename langelyje visada tas pats vardas, pakeisk jį. –J.

VIENA ISTORIJA, ŠEŠI DYDŽIAI

Yra šeši dydžiai, nuo 3 iki 16 metų, ir daugiau nei 20 kalbų. XXS, XS, S, M ir L turi tuos pačius puslapius ir tuos pačius piešinius. XL yra romanas. Keičiasi tik tai, kaip pasakojama.

DYDIS XXS · PRE-A1
GUNIS PARAŠĖ VIENĄ ŽODĮ IR PALIKO VIETOS. AR MATAI ŽODĮ „BENDRA"?

DYDIS XS · A1
Parašiau tik vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos. Ji nebuvo laisva nė minutės.

DYDIS S · A2
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji nebuvo laisva nė minutės.

DYDIS M · B1
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį. Palikau pusę puslapio laisvos, dėl viso pikto. Ji neišbuvo laisva nė minutės.

DYDIS L · B2
Pirmame puslapyje parašiau vieną žodį ir palikau pusę puslapio laisvos – dėl viso pikto. Ji neišbuvo laisva nė minutės.

DYDIS XL · B2-C1
Iliustruotas romanas · 13+
BEKM lygiai yra apytiksliai.

Kiekvienas savo dydžio. Tas pats teatrėlis. –J.

ŠEIMOMS IR MOKYTOJAMS

Skyrių užduotys: linguaula.com

TIKRAS PERGABENIMAS: KĄ DARYTI

1. Prieš išeinant apžiūrėk visą kelią.
2. Vienas žmogus eina laisvas: atveria duris ir įspėja.
3. Rankos – ant rankenų. Toli nuo vyrių ir užraktų.
4. Su kroviniu nebėgama ir nevaržomasi.
5. Jei kas nors pasako „stok“, sustoja visi.
6. Pirma padedama ant žemės; paskui ginčijamasi.
7. Didelius daiktus atveria ir sulanksto du žmonės, kartu su suaugusiuoju.

Antspaudas TIK PASAKOJE žymi tai, kas gali nutikti pasakoje, bet ne tikrame pergabenime.

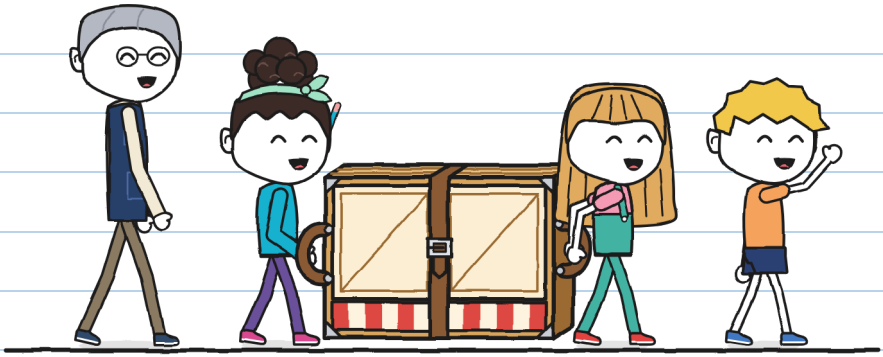

Ir jei žinai ką nors apie kelią, pasakyk anksčiau. –J.